

Истинско съживление

Най-голямата нужда на църквата

Избрани трудове на Елн Г. Уайт

Review and Herald Publishing Association

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор.....	7
Първа глава: Призиви за съживление....	9
Втора глава: Обръщането във вярата – лъжливо или истинско.....	17
Трета глава: Как да бъдеш новороден християнин.....	29
Четвърта глава: Бог също има правила.....	38
Пета глава: Балансът между вяра и дела.....	42
Шеста глава: Спасени единствено „в Христа”.....	47
Седма глава: Пазете се от фалшификати.....	54
Осма глава: Все още борба.....	65
Девета глава: Запазване на новата опитност.....	71
Десета глава: Особени призиви към обществено служение.....	86

ПРЕДГОВОР

Защо е нужна тази книга за съживлението и неговите плодове? Мнозина днес жадуват за нещо повече от това просто да си „играят на църква” и да преминават през движенията на християнския живот. Те искат истинска опитност с Христос – за тях самите и за църквата.

На страниците на тази книга ще откриете как Елн Уайт отговаря на тези копнежи, посочвайки пътя към тази по-задълбочена опитност и предупреждавайки за клопките по този път. Тя разкрива, че Бог призовава онези, които казват, че са последователи на Исус Христос, да изоставят светските пътища и да посветят отново живота си на Христос. Време е за истинско съживление и реформация в Божията църква. Има работа за вършене, за да бъде предупреден светът за идващия край.

Това може да се случи единствено със силата на Божия Дух, а Божият Дух не може да бъде даден на онези, които изповядват, че са Негови люде, докато не познаят чрез опитност, какво е покаяние и реформация. Елн Г. Уайт пише: „Духът и силата на Бог ще се излеят над децата Му” („Истинско съживление”, стр. 19). Но търсенето на този дар е отговорност на Неговите деца. Според Елн Уайт „ние чакаме слизането на Светия Дух върху църквата, сякаш то ще се случи в бъдеще, но привилегия на църквата е да го има сега. Търсете го, молете се за него, вярвайте в него. Трябва да го имаме и Небето чака, за да го дари” („Евангелизъм”, стр. 701).

Да бъдеш новороден, оправдан, обърнат във вярата – това е началото. Но какво да кажем за израстването в Христа? Каква е тази опитност, продължаваща през целия

живот, която понякога наричаме освещение? Истински новородените християни не само говорят за Христос, но живеят живот, който свидетелства, че те наистина са последователи на Господ Исус Христос. Съживлението означава да бъдеш новороден; реформацията е да живееш живот на покорство, чрез силата на Светия Дух, Духа, Който „Небето чака, за да Го дари”.

Животът, изпълнен с Духа, завършва не само с лична победа над греха, но и с неуважващ копнеж да споделяш християнския живот и надежда с другите. Верните на Бога, изпълнени със силата на Светия Дух, ще прогласяват вестта в края на времето, която ще подготви един народ за Господното завръщане. Сатана ще направи всичко, което е по силите му, за да го спре. Ще се опита да ни убеди, че има преки, по-лесни пътища, за имаме приятелството на Бог, което води до истински християнски живот. Той ще вкара измами за силата на Светия Дух – толкова подвеждащи измами, че, ако Божиите хора не поддържат дълбока, жива връзка с Него, основаваща се на Божието слово, ще бъдат подмамани. Тази книга, освен всичко друго, ще помогне на читателя да направи разлика между истинското и фалшивото.

Любимата повече от 100 години книга от Елън Уайт, „Пътят към Христа” е станала бестселър. Млади и стари са приели нейния призив към предаване на Христос. За мнозина книгата „Истинско съживление: най-голямата нужда на църквата” ще бъде като съпътстваща книга, предлагаща по-нататъшно ръководство за живот на истинско съживление и обновление. Глави 2-8 са взети от малката книжка „Нов живот” („A New Life”) (първоначално публикувана под заглавие „Revival and Beyond”), а глави 1, 9 и 10 са взети от няколко глави върху съживлението и реформацията в „Избрани вести” („Selected Messages”), книга 1, стр. 121-152.

В тези финални моменти на земната греховна история Божият Дух наистина е готов да ни даде силата да завършим делото си за другите, както и необходимото за нас самите. Можеш ли и ти да бъдеш някой, чрез когото Бог ще направи нещо специално? Нека тази книга ти помогне да изпиташ съживлението и реформацията, която ще те подготви за късния дъжд и за скорошното завръщане на нашия Господ.

Попечителите на настояществото на Елън Г. Уайт

Първа глава

Призиви за съживление

Най-голямата нужда на църквата

Съживяването на святостта между нас е най-голямата и най-наложителната от всички наши нужди. Наша първа задача е да го търсим. Трябва да има ревностно усилие да получим Божието благословение, не защото Бог не иска да ни подари благословието Си, а защото сме неподготвени да го получим. Нашият небесен Баща много повече желае да даде Светия Дух на онези, които Го молят, отколкото земните родители желаят да направят хубави подаръци на децата си. Но нашата задача е, чрез изповед, смирение, покаяние и искрена молитва да изпълним условията при които Бог ни е обещал да ни даде Своето благословение. Съживлението трябва да бъде очаквано единствено в отговор на молитва. Докато хората са толкова лишени от Божия Свят Дух, те не могат да оценят проповядването на Словото, но когато силата на Духа докосне сърцата им, даденото разбиране няма да остане без добри последствия. Онези, които

посещават събранията ни, ръководени от ученията на Божието слово, с проявленията на Неговия Дух, проявявайки здраво благоразумие, ще придобият ценен опит и връщайки се у дома, ще бъдат подготвени да упражняват здравословно влияние.

Старите знаменосци знаеха какво означава да се бориш с Бог в молитва и да изпиташ изливането на Неговия Дух. Но те си отиват от сцената, а кои идват да заемат местата им? Какво се случва с идващото поколение? Обърнати ли са към Бог? Будни ли сме за делото, което е на ход в небесното светилище или чакаме някаква завладяваща сила да дойде над църквата, преди ние да сме се издигнали? Надяваме ли се да видим цялата църква съживена? Това време никога няма да дойде.

Има личности в църквата, които не са обърнати и които няма да се обединят в искрена, постоянна молитва. Трябва да започнем делото самостоятелно. Трябва повече да се молим и по-малко да говорим. Беззаконието избуява и хората трябва да се учат да не се задоволяват с формата на благочестие без духа и силата. Ако стремежът ни е да изследваме сърцата си, да отмахваме греховете си и да поправяме злите си уклони, душите ни няма да бъдат издигани към суета; трябва да бъдем недоверчиви към себе си и да имаме постоянното усещане, че нашата достатъчност е в Бог.

Трябва да се страхуваме повече от вътрешното, отколкото от външното. Пречките за силата и успеха на църквата идват повече от самата нея, отколкото от света. Невярващите имат право да очакват, че онези, които твърдят, че пазят Божиите заповеди и вярата в Исус, ще направят повече от които и да било други, за да представят и почетат, чрез техния последователен живот, благочестив пример и активно влияние, каузата, която представят. Но само колко често изповядващите защитници на истината представляват най-голямата пречка за нейния напредък! Предаването на недоверие, изразените съмнения, любовта към тъмнината и насърчават присъствието на зли ангели и отварят пътя за работа на инструментите на Сатана.

Да отвориш вратата на неприятеля

На неприятеля на душите не е позволено да чете мислите на хората; но той наблюдава внимателно и обръща внимание на думите, забелязва действията и умело наглася изкушенията, за да примамят всеки един, който поставя себе си под негова власт. Ако се стараем да потискаме грешните мисли и чувства, като не им даваме израз в думи и действия, Сатана ще бъде победен, защото няма да може да подготви специалните си изкушения, които да отговарят на случая.

А колко често онези, които изповядват християнската вяра, поради липсата на самоконтрол, отварят вратата за неприятеля на душите! Разногласия и дори по-горчиви раздори, които биха могли да опозорят всяко светско общество, са често срещани в църквите, защото се полага твърде малко усилие да се контролират негативните чувства и да се потисне всяка дума, от която Сатана може да извлече полза. Веднага щом се появи охлаждане на чувствата, то представлява повод за Сатана да наблюдава и възможност да използва змийската си мъдрост и умение за разделение и разрушаване на църквата. Във всеки раздор има голяма загуба. Личните приятели на двете страни заемат позициите на съответните си близки и по този начин пропадта се увеличава. Дом, разделен против себе си, не може да устои. Пораждат се и се умножават заклеймявания и взаимни обвинения. Сатана и неговите ангели активно работят, за да подсигурят жътва от посетите семена.

Светските хора наблюдават и подигравателно възкликват: „Виж как тези християни взаимно се мразят! Ако това е религията, то ние не я искаме”. И поглеждат

със задоволство към себе си и собствените си нерелигиозни характери. По този начин тяхната непокаяност се затвърждава и Сатана тържествува от успеха си.

Най-великият измамник е приготвил хитрините си за всяка душа, която не е готова за делото и не е пазена от постоянна молитва и жива вяра. Като служители, като християни, ние трябва да работим за премахването на препъни-камъните по пътя. Трябва да премахнем всяка пречка. Нека се изповядаме и да изоставим всеки грях, така че да приготвим пътя на Господ, за да дойде Той в нашите събрания и да даде Своята изобилна благодат. Светът, плътта и злото трябва да бъдат овладени.

Не можем да подготвим пътя, спечелвайки приятелството на света, който е враждебен на Бог, но с Неговата помощ можем да разрушим изкусителното влияние върху нас и другите. Ние самите, като личности или като група, не можем да опазим себе си от постоянните изкушения на безмилостния и решителен враг, но със силата на Исус можем да им устоим.

От всеки член на църквата може да блести постоянна светлина към света, за да не се стигне до въпроса: „Какво повече от другите правят тези хора?“. Може и трябва да има отдръпване от конформизма със света, отбягване на всяко проявление на злото, така че да не бъде даден никакъв повод на противниците. Ние не можем да избегнем укори, ще има такива, но трябва да бъдем много внимателни да не бъдем укорявани за собствените си грехове или безумия, а за Христовото име.

Сатана най-много се бои от това, че Божият народ ще прочисти пътя, като премахне всяка пречка, така че Господ да излее Духа Си над копнеещата църква и непокаяното паство. Ако Сатана можеше да го направи, никога не би имало друго пробуждане, голямо или малко, до края на времето. Но ние не сме невежи по отношение на неговите средства. Можем да устоим на силата му. Когато пътят за Божия Дух е подготвен, благословието ще дойде. Сатана няма да може повече да отклонява изливането на благословието над Божия народ, както не може да затвори небесните прозорци, за да не падне дъжд по земята. Нечестиви хора и дяволи не могат да попречат на Божието дело или да не допуснат присъствието Му в събранията на Неговите люде, ако те, с покорни и разкаяни сърца, изповядат и оставят греховете си и с вяра искат обещанията Му. На всяко изкушение, на всяко противоположно влияние, както явно, така и скрито, можем да противостоим успешно „не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на силите“ (Захария 4:6).

Ние сме в деня на умилюстивението

Ние сме във великия ден на умилюстивението, когато греховете ни, чрез изповед и покаяние, се представят пред съда. Сега Бог не приема посредствено, апатично свидетелство от служителите Си. Такова свидетелство не може да бъде настояща истина. Вестта за това време трябва да бъде навременна храна, която да нахрани Божията църква. Но Сатана постепенно търси да ограби силата на тази вест, така че хората да не могат да се подготвят да устоят в Господния ден.

През 1844 г. нашият велик Първосвещеник влязъл в най-святото място на небесното светилище, за да започне делото на изследователния съд. Делата на починалите праведници минават за разглеждане пред Бог. Когато тази работа бъде завършена, ще бъде произнесено решение за живите. Колко ценни, колко важни са тези тържествени моменти! Всеки един от нас има дело, чакащо в небесния съд. Ние поотделно ще бъдем съдени според делата си, направени в плът. В обикновената служба, когато първосвещеникът изпълнявал делото на умилюстивението в светая светих на земното светилище, от хората се изисквало да смиряват душите си, да изповядват греховете си, за да бъдат изкупени и греховете им – изличени. От нас ще

бъде ли изисквано по-малко в този необичаен ден на умилоствението, когато Христос в светилището горе се застъпва за Своите Си и ще бъде произнесено крайно, окончателно решение за всеки случай?

В какво състояние се намираме в това страшно и тържествено време? Уви, каква гордост цари в църквата, какво лицемерие, каква заблуда, каква любов към дрехите, фриволността и забавлението, какво желание за властване! Всички тези грехове са замъглили съзнанието така, че вечните неща са останали непознати. Не трябва ли да изследваме Писанията, за да знаем къде сме в тази световна история? Не трябва ли да станем интелигентни по отношение на делото, което се изпълнява за нас по това време, и позицията, която ние като грешници трябва да заемем, докато продължава делото на умилоствението? Ако имаме някакво отношение към спасението на душите си, трябва да направим решителна промяна. Трябва да търсим Господ с истинско покаяние, с дълбоко душевно разкаяние трябва да изповядаме греховете си, за да бъдат изличени.

Не трябва повече да оставаме на омайната почва. Бързо се приближаваме към нашето морално изпитание. Нека всяка душа се пита: „Как стоя пред Бог?“. Ние не знаем колко скоро имената ни може да влязат в устата на Христос и делата ни да бъдат приключени завинаги. Какви, о, какви ще бъдат тези решения! Ще бъдем ли преброени с праведните или ще се причислим към нечестивите?

Пробуждане и покаяние на църквата

Нека църквата да се събуди и да се покае за отстъпленията си пред Бог. Нека стражата се събуди и да прогласи с тръба ясен звук. Това е последно предупреждение, че трябва да разгласяваме. Бог нарежда на служителите Си: „Извикай силно, не се щади, издигни гласа си като тръба та изяви на людеце Ми беззаконието им и на Якововия дом греховете им” (Исаия 58:1). Трябва да се спечели вниманието на тези хора, ако това не бъде направено, всяко усилие е безсмислено; дори и ангел от небето да слезе и да им говори, то думите му не биха принесли повече полза, отколкото ако би говорил в студеното ухо на смъртта.

Църквата трябва да премине към действие. Божият Дух никога не може да влезе, ако тя не е подготвила пътя. Трябва да има искрено изследване на сърцето. Трябва да има общи, настойчиви молитви и с вяра да се изисква обещаното от Бога. Трябва да има не покриване на тялото с вретинище, както в древни времена, а дълбоко смирение на душата. Нямаме причина да се самовъзхваляваме и самовъзвеличаваме. Трябва да смирим себе си под мощната десница на Бог. Той ще дойде да утеши и благослови истински търсещите.

Делото е пред нас, ще участваме ли в него? Трябва да работим бързо, трябва да вървим неотклонно напред. Трябва да се подготвяме за великия Господен ден. Нямаме време за губене, нямаме време да се ангажираме в егоистични цели. Светът трябва да бъде предупреден. Какво правим ние като личности, за да занесем светлина на другите? Бог е определил всекиму какво да свърши, всеки един има дял за правене и не можем да пренебрегнем тази работа, освен ако не изложим на риск душите си.

Братя мои, ще огорчите ли Светия Дух, ще го накарате ли да си тръгне? Няма ли да пуснете да влезе благословения Спасител, защото сте неподготвени за Неговото присъствие? Ще оставите ли да погинат души, без да знаят истината, защото обичате твърде много удобството си, за да носите тежестта, която Исус е носил за вас? Нека се събудим от съня. „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне” (1 Петр. 5:8) – „The Review and Herald”, 22 март 1887 г.

Реформацията съпътства съживлението

В много сърца изглежда, че едва има помен от духовен живот. Това ме натъжава много. Страхувам се, че не се води упорита борба срещу света, плътта и дявола. Трябва ли да аплодираме, чрез полумъртво християнство, егоистичния, алчен дух на света, да участваме в неговите нечестия и да се усмихваме на неговите лъжи? – Не! С Божията милост нека бъдем последователни в принципите на истината и да удържим до края началото на нашата увереност. Трябва да бъдем „нелениви в усърдието си, пламенни по дух, като служим на Господа” (Рим. 12:11). Един е нашият Учител, неизменимният Христос. Към Него трябва да гледаме. От него получаваме мъдрост. Чрез милостта Му запазваме почтеност, стоейки пред Бог смирено и разкаяно, като Го представяме пред света.

Проповедите се търсят много в нашите църкви. Членовете разчитат на патетични речи от амвона, вместо на Светия Дух. Непотърсени и неизползвани, дадените духовни дарби отслабват. Ако служителите отидат на нови полета, членовете са длъжни да поемат отговорности и използвайки способностите си, ще възрастват.

Бог въздава на служителите и хората тежката отплата за духовната слабост, казвайки: „Зная твоите дела, понеже си нито студен, нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна от устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаеният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те, да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш” (Откровение 3:15-18). Бог призовава за духовно съживление и духовна реформация. Ако това не се случи, онези, които са хладки, ще продължават да стават още по-отблъскващи за Господ, докато Той откаже да ги признае за Свои деца.

Съживлението и реформацията трябва да се провеждат под ръководството на Светия Дух. Съживление и реформация са две различни неща. Съживление означава обновление на духовния живот, ускоряване на силите на съзнанието и сърцето, възкресение от духовна смърт. Реформация означава реорганизация, промяна в идеите и теориите, навиците и практиките. Реформацията няма да произведе добрите плодове на праведността, ако не е свързана със съживлението на Духа. Съживлението и реформацията ще изпълнят това, за което са предназначени и за тази цел трябва да се съчетават. – “The Review and Herald”, 25 февруари 1902 г.

Ще бъдат използвани прости средства

Беше ми показано, че Бог ще изпълни плановете Си по разнообразни начини и с различни инструменти. За да завърши грандиозната и свята работа по спасението на душите, Бог ще използва не само най-галантливите, не само онези, които са на високи постове, които изискват доверие или са най-високо образованите според земните стандарти. Ще използва прости средства, ще използва мнозина, които имат малко преимущества, за да помогнат в развитието на делото Му. Чрез използването на прости средства, Той ще доведе онези, които притежават собственост и земи до вяра в истината и те ще бъдат повлияни да станат дясната ръка на Господ в напредъка на делото Му – Писмо 62 (Letter 62), 1909 г.

Обръщането във вярата – лъжливо или истинско

Силата на Словото

Където и да е било проповядвано Божието слово с вяра, то е давало резултати, което доказва неговия божествен произход. Божият Дух е придружавал посланието на Неговите служители и словото е имало сила. Грешниците чувствали пробуждане на съвестта си. „Истинската светлина, която осветлява всеки човек, идващ на света” осветявала потайните места на душите им и скритите неща на тъмнината били откривани. Дълбоко убеждение завладявало умовете и сърцата им. Те били убедени за греха, праведността и съда, който идва. Чувствали праведността на Йехова и чувствали ужаса от явяването, с цялата им вина и нечистота, пред Изследователя на сърцата. И с мъка викали: „Кой ще ме отърве от тялото на тази смърт?”. Когато кръстът на Голгота, със своята безгранична жертва за греховете на хората бил явен, те видели, че нищо друго, освен заслугите на Христос, не би било достатъчно да изкупи техните престъпления. Само това би могло да примири човека с Бог. С вяра и смирение те приемали Божия Агнец, Който взел греха на света. Чрез Исусовата кръв те имали „опрощение на греховете, които са минало”.

Нов начин на живот

Тези души родили плодове, принасящи покаяние. Те повярвали и били кръстени и започнали да ходят в нов живот – нови създания в Христос Исус, не по начина според старите си страсти, а чрез вяра в Сина Господен, за да ходят в Неговите пътища, да отразяват Неговия характер и да очистват себе си, както Той е чист. Нещата, които някога мразели, сега започнали да обичат, а нещата които някога обичали, сега станали омразни за тях. Гордите и самоуверените станали кротки и смирени по сърце. Суетните и надменните станали сериозни и скромни. Богохулните станали благочестиви, пианите – трезвени, а развратните – непоқварени. Суетните моди на света били изоставени. Християните търсели не „външно украшение, т.е. плетене на косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, а скрития в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога” (1 Петр. 3:3, 4).

Съживленията донесли дълбоко изследване на сърцето и смирение. Те се характеризирали с тържествени, искрени апели към грешниците, със силно страдание за цената на Христовата кръв. Мъже и жени се молели и борели с Бог за спасението на души. Плодовете на тези съживления се виждали в души, които се смирили не в самоотричане и жертва, но се радвали, че били сметени за достойни да понесат укор и съд заради Христос. Хората видели промяна в живота на онези, които изповядвали Христовото име. Обществото било облагодетелствано от тяхното влияние...

Това е резултатът от работата на Божия Дух. Няма доказателство за истинско покаяние, ако то не носи реформация. Ако грешникът поднови обета си, върне обратно това, което е заграбил, изповяда греховете си и обича Бог и ближните си, той може да бъде сигурен, че е намерил мир с Бог. Такива били резултатите, които в предишните години придружавали периодите на религиозно пробуждане. Съдейки по плодовете им, те били благословени от Бог в спасението на хора и издигането на човечеството.

Фалшиви/лъжливи съживления – каква е разликата?

Много от съживленията в днешно време, обаче представляват забележителен контраст на онези прояви на божествена милост, които по-рано били следствие от

труда на Божиите слуги. Вярно е, че е разпален широк интерес, мнозина преживяват обръщане във вярата и до църквите има широк достъп; въпреки това, резултатите не са такива, че да оправдават разбирането, че има съответстващо израстване в истинския духовен живот. Светлината, които се разпалва за известно време, скоро угасва, оставяйки още по-гъста тъмнина, отколкото преди това.

Популярни съживления много често се провеждат чрез призиви към въображението, чрез стимулиране на емоциите, чрез задоволяване на любовта към новото и впечатляващото. Спечелените по този начин вярващи имат слабо желание да слушат библейската истина, слаб интерес към свидетелствата на пророците и апостолите. Ако религиозната служба няма един вид сензационен характер, тя не представлява интерес за тях. Послание, насочено към безстрастен разум, не получава отговор. Ясните предупреждения на Божието слово, отнасящи се директно до техните вечни интереси, остават незабелязани.

За всяка истински обърната във вярата душа, отношението към Бог и към вечните неща са най-важната тема в живота... Преди окончателното посещение на Божия съд над земята ще има такова съживление на примитивно благочестие между Господния народ, каквото не е било виждано от апостолските времена. Духът и силата на Бог ще се излеят над децата Му. По това време мнозина ще се разграничат от онези църкви, в които любовта към този свят е изместила любовта към Бог и Неговото Слово. Мнозина - както от служителите, така и от миряните - с радост ще приемат тези велики истини, които Бог е направил да бъдат прогласени на времето им, за да подготвят народа за второто пришествие на Господ.

Противникът на душите иска да попречи на това дело; и преди да дойде времето на това движение, той ще се опита да го предотврати, като вкара заблуда. В онези църкви, които може да приведе под измамническата си сила, той ще направи да изглежда така, че се изливат Божиите специални благословения, ще има проява на онова, което се счита, че представлява голям религиозен интерес. Множества ще тържествуват, че Бог удивително работи за тях, а това ще бъде дело на друг дух. Под религиозна маска Сатана ще иска да увеличи влиянието си над християнския свят.

Защо да бъдем заблудени?

В много от съживленията, случили се през последния половин век, в по-малка или по-голяма степен, са били в действие същите влияния, които ще бъдат проявени и в най-масовите бъдещи движения. Има емоционална възбуда, смесване на истината с лъжата, която е добре приспособена, за да подвежда. Все още никой няма нужда да бъде заблуден. В светлината на Божието слово не е трудно да се разграничи естеството на тези движения. Там, където хората пренебрегват свидетелството на Библията, отклонявайки се от тези ясни, тестващи душата истини, които изискват себеотрицание и отричане от света, там можем да бъдем сигурни, че не са дадени Божиите благословения. И според правилото, което самият Христос е дал: „По плодовете им ще ги познаете” (Мат.7:16), е очевидно, че тези движения не са дело на Божия Дух.

В истините на Неговото слово Бог е дал на хората откровение за Себе Си и за всички, които го приемат, то е щит срещу заблудите на Сатана. Пренебрегването на тези истини, което отваря вратата на злото, става толкова широко разпространено в религиозния свят. До голяма степен се изгубва представата за естеството и важността на Божия закон. Грешната концепция за характера, вечността и задължението към божествения закон са довели до грешки по отношение на обръщането и освещаването и в резултат водят до снижаване на стандартите за благочестие в църквата. Тук може да бъде открита тайната на отсъствието на Духа и Божията сила в днешните съживления...

Може ли да бъде променен Божият закон?

Много религиозни учители заявяват, че чрез смъртта Си Христос отменил закона и следователно, хората са свободни от неговите изисквания. Някои от тях го представят като тежко иго и обратно на оковите на закона представят свободата, на която трябва да се радваме според евангелието.

Не така, обаче, са постъпвали пророците и апостолите, разглеждайки светия Божия закон. Давид казва: „И ще ходя на широко, защото потърсих Твоите правила” (Пс. 119:45). Апостол Яков, който пише след смъртта на Христос, говори за Декалога като за „царския закон” и „съвършения закон на свободата” (Яков 2:8; 1:25). А авторът на книгата Откровение, половин век след Разпятието, произнася благословение над тези, които „изпълняват Неговите заповеди, за да имат право да дойдат при дървото на живота и да влязат през портите на града” (Откр. 22:14). Твърдението, че Христос чрез смъртта Си е отменил закона на Своя Отец, е без основание. Ако е било възможно да бъде променен или игнориран законът, то не е било необходимо Христос да умира, за да спаси човека от наказанието за греха...

Отчуждени и примирени – как става така?

Примиряването на човек с Бога е дело на обръщането и освещаването, като се влезе в хармония с принципите на Неговия закон. В началото човек бил сътворен по Божий образ. Той бил в съвършена хармония с естеството и закона на Бог; принципите на праведност били записани в сърцето му. Но грехът отчуждил човека от неговия Творец. Той вече не отразявал Божия образ. Неговото сърце било във война с принципите на Божия закон. „Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може” (Рим. 8:7). Но „Господ толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син”, за да може човекът да бъде примирен с Бога. Заради заслугите на Христос, той може да бъде въведен отново в хармония със своя Творец. Сърцето му трябва да бъде обновено от божествената милост; той трябва да получи нов живот отгоре. Тази промяна е новорождение, без което, казва Исус, „не може да види Божието царство”.

Първата стъпка към примиряването с Бог е изповядването на греха. „Защото грехът е беззаконие”. „Понеже чрез закона става само познаването на греха” (1 Йоан 3:4, Рим. 3:20). За да види вината си, грешникът трябва да тества характера си според Божия велик стандарт за праведност. Той е огледало, което показва съвършенството на праведния характер и му позволява да осъзнае дефектите на своя собствен.

Законът открива на човека греховете му, но не дава лекарство. Обещава живот на покорния, но заявява, че смъртта е заплатата на беззакония. Единствено евангелието на Христос може да го освободи от проклятието или осквернението на греха. Той трябва да се обучава в покаяние пред Бог, Чийто закон е бил нарушен и във вяра в Христос, в Неговата изкупителна жертва. По този начин той получава „опрощение на миналите грехове” и става участник в божествената природа...

Сега свободен ли е да нарушава Божия закон? Павел казва: „Тогава чрез вяра отменяме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона”. „Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него?”. И Йоан заявява: „Защото ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди, а заповедите Му не са тежки” (Рим. 3:31, 6:2. Йоан 5:3). При новорождението сърцето се привежда в хармония с Бог, както и в съгласие със закона Му. Когато в грешника настъпи тази мощна промяна, той минава от смърт

към живот, от грях към святост, от нарушаване на закона и бунт към покорство и преданост...

Освещението – кой го прави?

Погрешни теории за освещението,... произлизащи от пренебрежение или отхвърляне на божествения закон, заемат значително място в религиозните движения днес. Тези теории са погрешни доктринално, освен това са и опасни заради практическите си резултати, а и фактът, че те основно намират добър прием, прави двойно по-важно всички да имат ясно разбиране за това на какво ни учи Библията по този въпрос.

Истинското осветение е библейска доктрина. В посланието си до Солунската църква апостол Павел заявява: „Понеже това е Божията воля – вашето осветение”. И се моли: „А сам Бог на мира да ви освети напълно” (1 Сол. 4:3; 5:23). Библията ясно ни учи какво е осветение и как да бъде постигнато. Спасителят се молел за Своите ученици: „Освети ги чрез истината; Твоето слово е истината” (Йоан 17:17, 19). И Павел учи, че вярващите трябва да бъдат „осветени от Светия Дух” (Рим. 15:16). Каква е работата на Светия Дух? Исус казал на учениците Си: „А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина” (Йоан 16:13). И псалмистът казва: „Твоето слово е истина”. Посредством словото и Духа Божий за човек са отворени великите принципи на праведността, въплътени в Неговия закон. И понеже законът на Бог е „свят, справедлив и добър”, едно копие на божественото съвършенство, следователно един характер, който се формира чрез подчинение на този закон, ще бъде свят. Христос е съвършен пример на подобен характер. Той казва: „Аз опазих заповедите на Отца Си.” „Аз върша всякога онова, което е Нему угодно” (Йоан 15:10; 8:29). Последователите на Христос трябва да станат подобни Нему – по Божията милост да оформят характерите си в хармония с принципите на Неговия свят закон. Това е библейско осветение.

Това може да бъде направено единствено чрез вяра в Христос, със силата на обитаващия Божи Дух. Павел поучава вярващите: „Изработвайте спасението си със страх и трепет. Защото Бог е, Който според благоволенията Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате” (Фил. 2:12, 13). Християнинът ще чувства подтика на греха, но ще води постоянна война срещу него. Ето тук има нужда от Христовата помощ. Човешката слабост се обединява с божествената сила и вярата възкликва: „Благодарност на Бога, Който ни дава победата чрез Господа нашего Исуса Христа” (1 Кор. 15:57).

Писанието ясно показва, че делото на осветението е продължително. Когато при обръщането във вярата грешникът намери мир с Бога чрез изкупителната кръв, то тогава започва християнският живот. И сега трябва да „израства в съвършенство”, да израства „до мярката на ръста на Христовата пълнота”... (цитирани са Фил. 3:13, 14 и 2 Петр. 1:5-10).

Няма място за самохвалство

Онези, които преживяват библейското осветяване, ще показват дух на смирение. Подобно на Мойсей, те са виждали страховитото величие на светостта и виждат собствената си недостатъчност в контраст с чистотата и възвишеното съвършенство на Безграничния.

Пророк Даниил е пример за истинско осветение. Неговият дълъг живот бил изпълнен с благородна служба на Своя Творец. Той бил „възлюбен” от Небето човек.

Въпреки това, вместо да претендира, че е чист и свят, този достоен пророк се идентифицирал с истински грешните от Израел, докато се молел на Бог от името на своя народ: „Ние не принасяме прошенията си пред Тебе, заради нашата правда, но заради многото Твои щедрости”. „Съгрешихме и вършихме нечестие.” Той заявява: „Говорех и се молах, и изповядвах своя грях и греха на людетe си Израиля...” (Дан. 9:18, 15, 20).

Когато Йов чул гласа на Господ, идващ от вихрушката, той възкликнал: „Отричам се от думите си и се кая в пръст и пепел” (Йов 42:6). Когато Исая видял Господнята слава и чул херувимския вик: „Свят, свят, свят е Господ на Силите”, той извиква: „Горко ми! Защото загинах” (Ис. 6:3,5). Павел, след като бил занесен до третото небе и чул неща, които човек не би могъл да изговори, говори за себе си като за „най-нищожния от всички светии” (2 Кор. 12.2:4, края; Ефес. 3:8). А възлюбеният Йоан, който се беше облегал на Исусовите гърди и беше видял Неговата слава, се почувствал като мъртъв пред нозете на ангела (Откр. 1:17).

Не може да има самовъзвеличаване, самохвални претенции за освобождение от греха от страна на онези, които ходят в сянката на Голготския кръст. Те чувстват, че техният грях е причинителят на агонията, която разкъсала сърцето на Божия Син и тази мисъл ще ги отведе до смиряване на себе си. Онези, които живеят най-близко до Исус осъзнават най-ясно слабостта и греховността на човешката природа и тяхната единствена надежда е в заслугата на разпънатия и възкръснал Спасител.

Фалшиво осветение – „само вярване” ли е?

Осветението, което сега привлича вниманието на религиозния свят, носи със себе си дух на самовъзвеличаване и незачитане на Божия закон, които го правят чуждо на религията на Библията. Защитниците му учат, че осветението е мигновен акт, чрез който само с вяра достигат до съвършена святост. „Само вярвайте и благословието е ваше”, казват те. Не се изисква допълнително усилие от страна на този, който го получава. В същото време, те отричат авторитета на Божия закон, настоявайки, че са освободени от задължението да пазят заповедите. Възможно ли е обаче човек да бъде свят, в унисон с волята и характера на Бог, без да е в хармония с принципите, които са израз на Неговата природа и воля и които показват кои неща са Му угодни?

Желанието за лесна религия, която не изисква усилия, самоотричане, разграничаване от безумията на света, е направило доктрината „вяра и само вяра” една популярна доктрина. Но какво казва Божието слово? Апостол Яков казва: „Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси? ... Обаче искаш ли да познаеш, о, суетни човече, че вяра без дела е безплодна? Авраам, нашият отец, не оправда ли се чрез дела като принесе сина си Исаака на жертвеника? Ти виждаш, че вярата действаше заедно с делата му, и че от делата се усъвършенства вярата?... Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра” (Яков 2:14-24).

Свидетелството на Божието слово е против тази подмамваща доктрина за вяра без дела. Вярата няма претенции за небесното благоволение, без да изпълнява условията, при които се получава милост, това е самонадеяно; понеже истинската вяра се корени в обещанията и законите на Писанието.

Нека никой не се самозалъгва, като вярва, че може да стане свят, докато съзнателно нарушава дори и едно от Божиите изисквания. Извършването на съзнателен грях заглушава свидетелстващия глас на Духа и отделя душата от Бог... Въпреки че Йоан в своите послания се спира толкова много на любовта, той не се колебае да открие истинското лице на онези, които претендират, че са осветени, а живеят в

нарушаване на Божия закон. „Който казва: Познава Го, а заповедите Му не пази, лъжец е, и истината не е в него. Но ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина свършена” (1 Йоан. 2:4, 5). Това е тестът за признаване на всеки човек. Не можем да признаем за свят който и да било човек, без да сме го премерили според единствения Божий стандарт за святост на небето и на земята...

Претенцията да си безгрешен сама по себе си е доказателство, че този, който я има, е далеч от това истинската святост. Защото той няма правилно разбиране за безкрайната Божия чистота и святост или за това, в какво трябва да се превърне онзи, които е в хармония с Неговия характер; защото няма правилно разбиране за чистотата и възвишената красота на Исус и злостта и злото на греха, за да може човек да се определя като свят. Колкото по-голяма е дистанцията между него и Христос и по-неправилно е схващането му за божествения характер и изисквания, толкова по-праведен изглежда той в собствените си очи.

Освещаването – пълно посвещение

Освещението, описано в Писанието обхваща цялото същество – дух, душа и тяло. Павел се молил за солунците „дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви, без порок, до пришествието на нашия Господ Исус Христос” (1 Сол. 5:23). И на друго място той пише до вярващите: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога” (Рим. 12:1). Във времето на древния Израил всеки принос, донесен като жертва пред Бог, е бил внимателно оглеждан. Ако се откриел дефект в предложеното животно, то бивало връщано, защото Бог повелява, че приносът трябва да бъде „без петно”. Така християните са призвани да представят телата си „в жертва свята, благоугодна Богу”. За да стане това, те трябва да пазят всичките си сили в най-доброто възможно състояние. Всяка привичка, която отслабва физическите или умствени способности, прави човека негоден да служи на своя Създател.

Ще бъде ли Бог доволен от нещо по-малко от най-доброто, което можем да Му предложим? Христос казва: „Да обичаш Господа, своя Бог, с цялото си сърце”. Онези, които обичат Бог с цялото си сърце, ще искат да Му дадат най-доброто служене в живота си и постоянно ще искат да приведат всяка своя сила на съществуването си в хармония със законите, което ще съдейства на способността им да вършат Неговата воля...

Променен живот

Светът се е отдал на себеугаждане. „Похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота” контролират масите. Но Христовите последователи имат по-свято призвание...

Към онези, които отговарят на условията: „излезте изсред тях и отделете се... и не се допирайте до нечисто”, е Божието обещание: „Аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, а вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ” (2 Кор. 6:17, 18). Привилегия и задължение на всеки християнин е да има богат и задълбочен опит в Божиите неща... Блестящите лъчи на Слънцето на правдата светят над Божиите служители и те трябва да отразяват Неговите лъчи. Както звездите ни казват, че има голяма светлина на небето, с чиято слава са направени да блестят, така и християните трябва да показват, че на трона на вселената има Бог, Чийто характер е достоен за хвала и подражание. Милостта на Неговия Дух, чистотата и святостта на характера Му ще бъдат изявени в Неговите свидетели...

Оправдани

Въпреки, че християнският живот ще се характеризира със смирение, той не трябва да бъде белязан от тъга и самопринизяване. Привилегия на всеки един е да живее така, че Бог да го одобри и благослови. Волята на нашия Небесен Баща не е да бъдем под осъждане и в тъмнина. Няма доказателства за истинско смирение в това да ходим с преклонена глава и сърце, пълно с мисли за себе си. Можем да отидем при Исус и да бъдем очистени и да се изправим пред закона без притеснение и угризение. „Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, [които ходят не по плът, но по дух]” (Рим. 8:1).

Чрез Исус падналите синове на Адам стават „синове Божии”. „Понеже и Оня, Който освещава, и ония, които се освещават, всички са от Едного; за която причина Той не се срамува да ги нарича братя” (Евр. 2:11). Християнският живот трябва да бъде живот на вяра, на победа и на радост в Бог. „Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света, и тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра” (1 Йоан. 5:4). Божият служител Неемия искрено казва: „Да се радвате, в Господа е вашата сила” (Неемия 8:10). А Павел казва: „Радвайте се всякога в Господа, пак ще кажа, радвайте се”. „Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христа Исуса” (Фил. 4:4; 1 Сол. 5: 16-18).

Това са плодовете на библиейското обръщане и освещение – „Великата борба”, стр. 461-478) (Главата е озаглавена „Съвременни пробуждания).

Трета глава:

Как да бъдеш новороден християнин

Вярата – убеждение и доверие

Когато Бог прощава на грешника, отменя наказанието, което заслужава и се отнася към него, сякаш не е съгрешил, Той му дава божествено благоволение и го оправдава заради заслугите на Христовата праведност. Грешникът може да бъде оправдан единствено чрез вяра в изкуплението, направено чрез скъпия Божи Син, Който станал жертва за греховете на съгрешилия свят. Никой не може да бъде оправдан чрез каквото и да било собствено дело. Той може да бъде освободен от вината на греха, от осъждението на закона, от наказанието за престъплението, само въз основа на страданието, смъртта и възкресението на Христос. Вярата е единственото условие за получаването на оправдание, и вярата включва не само убеждение, но и доверие...

Мнозина признават, че Исус Христос е Спасител на света, но в същото време стоят настрана от Него и не се покаяват за греховете си, не приемат Исус за свой личен Спасител. Тяхната вяра е просто съгласието на ума и преценка за истината, но истината не е в сърцето, за да може да освети душата и да промени характера...

Мога ли да се покая без помощ?

Мнозина се объркани по отношение на това каква е първата стъпка в делото на спасението. Смята се, че покаянието е нещо, което грешникът трябва да направи сам, за да отиде при Христос. Те смятат, че грешникът трябва да се приведе в подходящ вид, за

да получи благословието на Божията милост. Но докато това, че покаянието трябва да предхожда прощението е вярно, тъй като Бог приема само сломеното и разкаяно сърце, то грешникът не може да стигне сам до покаяние или да подготви себе си да отиде при Христос. Ако грешникът не се покае, то той не може да бъде простен, но въпросът е дали покаянието е дело на грешника или дар на Христос. Трябва ли грешникът да чака, докато се изпълни с разкаяние за греха си, преди да може да отиде при Христос? Най-първата стъпка към Христос се прави чрез повика на Божия Дух и когато човек отговори на този повик, той тръгва към Христос, за да може да се покае.

Грешникът е представен като загубена овца, а загубената овца никога не се завръща в стадото, ако не бъде потърсена и заведена обратно в стадото от овчаря. Никой човек не може сам да се покае и да стане достоен за благословието на оправданието. Господ Исус непрестанно търси да повлияе на съзнанието на грешника и да го привлече да погледне към Него, Агнеца Божи, Който понесе греховете на света. Ние не можем да поемем пътя към духовен живот, освен ако Исус не ни поведе и не даде сили на душата ни, ако не ни доведе да изпитаме онова покаяние, за което няма нужда да съжаляваме...

Когато бил изправен пред главните свещеници и садукееите, Петър ясно представил факта, че покаянието е дар от Бога. Говорейки за Исус той казва: „Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израила и прощение на греховете” (Деян. 5:31). Покаянието е не по-малко дар от Бог, отколкото прощението и оправданието и не може да бъде преживяно, ако не бъде дадено на душата от Христос. Ако сме привлечени от Христос, то това става чрез Неговата сила и добродетел. Благодатта на разкаянието идва чрез Него и от Него идва оправданието...

Вярата е повече от говорене

Вярата, която води до спасение не е обикновена вяра, тя не е просто интелектуално разбиране, тя е вярване, вкоренено в сърцето, което прегръща Исус като личен Спасител, увереност, че Той може да спаси и всички без изключение, които идват при Бог чрез Него. Да вярваме, че Той може да спаси другите, но няма да спаси вас, не е истинска вяра; а истинската вяра се проявява, когато душата се държи за Христос като единствена надежда за спасение. Тази вяра насочва онзи, който я притежава, да възложи всичките си душевни болки на Христос, неговото разбиране е под контрола на Светия Дух и характерът му се оформя по божествено подобие. Неговата вяра не е мъртва вяра, а такава, която действа с любов и го води към съзерцание на красотата на Христос и към уподобяване на божествения характер...

Цялото дело – от началото до края – е Господне. Погиващият грешник може да каже: „Аз съм един изгубен грешник, но Христос дойде да потърси и спаси погиналото. Той казва: „Не съм дошъл да призова праведните, но грешниците към покаяние” (Марк. 2:17). Аз съм грешник и Той умря на Голготския кръст, за да ме спаси. Не трябва дори и миг повече да оставам неспасен. Той умря и възкръсна отново за моето оправдание и ще ме спаси сега. Приемем прощението, което Той е обещал”.

Праведен в Него

Христос е възкръсналият Спасител; понеже, макар че бе мъртъв, възкръсна отново и живее вечно, за да ходатайства за нас. Ние трябва да повярваме със сърцата си за оправдание и с устата си да изповядаме за спасение. Онези, които са оправдани чрез вяра, ще се изповядат на Христос. „Който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в

живота” (Йоан. 5:24). Великото дело, което е извършено за грешника, опетнен и омърсен от злото, е делото на оправданието. Чрез Него, Който говори истината, той е обявен за праведен. Бог вменява на грешника Христовата праведност и го обявява за праведен пред вселената. Той пренася греховете му на Исус, представителя, заместника и застъпника за грешниците. В Христос той полага пороците на всяка душа, която вярва. „Който за нас направи грях Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога” (2 Кор. 5:21).

Христос уреди дълга за вината на целия свят и всички, които идват при Бог с вяра ще получат Христовата праведност, „Който сам възнесе с тялото си нашите грехове на дървото, тъй щото като умря за греховете, да живеем за правдата, с чиято рана вие оздравяхте” (1 Петр. 2:24). Нашите грехове са били изкупени, премахнати, захвърлени в морските дълбини. Чрез покаяние и вяра се отърваваме от греха и виждаме праведността си в Господ. Исус страд=, праведният за неправедните.

Какво е покаяние

Въпреки, че като грешници сме под проклятието на закона, Исус, чрез Своето покорство, ни освободи от закона и изисква за покаялата се душа заслугите на Собствената Си праведност. За да получи Христовата праведност, грешникът трябва да знае какво е това покаяние, което предизвиква радикална промяна на съзнанието, духа и действието. Делото на промяната трябва да започне в сърцето и да изяви силата си чрез всяка способност на съществуването. Но човек не е способен да произведе такова покаяние, а може да го преживее само чрез Христос, Който възлезе високо, плени плен и даде дарове на човеците.

Кой иска да се покае?

Кой желае да се покае истински? Какво трябва да направи? Трябва да отиде при Христос, такъв какъвто е, без да се бави. Трябва да вярва, че словото на Христос е истина и, вярвайки в обещаното, да иска, за да получи. Когато искреното желание подбужда човек да се моли, той няма да се моли напразно. Бог ще изпълни словото Си и ще даде Светия Дух да го доведе до покаяние към Бога и вяра в нашия Господ Исус Христос. Той ще се моли и ще наблюдава, ще остави греховете си, като изрази искреността си чрез енергични усилия да се подчини на Божиите заповеди. Към молитвата той ще прибави вяра и не само ще вярва, но и ще се подчинява на изискванията на закона. Ще обявява себе си на страната на Христос по всички въпроси. Ще се отрече от всички навици и асоциации, които отделят сърцето му от Бог.

Онзи, който ще бъде Божие дете, трябва да приеме истината, че покаянието и прощението се получават единствено чрез Христовото изкупление. Убеден в това, грешникът трябва да положи усилие, в хармония със направеното за него и с неуморна настойчива молитва трябва да моли престола на благодатта, та обновяващата сила на Бог да дойде на него. Христос прощава само на каещия се, а този, на когото прощава, първо го прави да се кае. Даденото обещание е пълно и вечната праведност на Христос е на разположение на всяка вярваща душа. Скъпата, неопетнена дреха, изтъкана на небесен стан, се дава за каещия се, вярващ грешник и той може да каже: „Ще се развеселя премного в

Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог, защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда” (Ис. 61:10).

Чудна благодат

Дадена ни е изобилна милост, за да може вярващата душа да бъде освободена от греха; защото цялото небе с неограничените си ресурси е на наше разположение. Ние можем да черпим от извора на спасението. Христос е краят на закона за оправдаване на всеки, който е повярвал. Сами по себе си сме грешници, но в Христос сме праведни. След като ни е направел праведни чрез вменената праведност на Христос, Бог ни обявява за оправдани и ни третира като оправдани. Той гледа на нас като на Свои скъпи деца. Христос действа срещу силата на греха и където грехът се умножава, благодатта се преумножава. „И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос; посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава” (Рим. 5:1, 2).

„А с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когото Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, за да покажем казвам, правдата си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и оправдава този, който вярва в Исуса” (Рим. 3:24-26). „Защото по благодат сте спасени чрез вяра и то не от самите вас, това е дар от Бога” (Еф.2:8). [цитира се Йоан. 1:14-16]

Готови да бъдем спасени

Господ иска Неговите хора да бъдат здраво във вярата, а не нехайни за великото спасение, дадено им така щедро. Те не трябва да гледат в бъдещето, мислейки си в бъдеще време, че за тях ще бъде извършено велико дело. Защото делото е завършено понастоящем. Вярващият не е призван да се примирява с Бог; никога не е бил, нито пък може. Той трябва да приеме Христос като свой мир, защото Христос е Бог и мир. Христос сложи край на греха, понасяйки тежкото му проклятие върху тялото си на дървото и Той отне греха от всички онези, които вярват в Него като личен Спасител. Той прекрати властващата в сърцето сила на греха и животът и характерът на вярващия доказват истинския характер на Христовата благодат.

Исус изпраща Светия Дух на онези, които просят, защото е нужно всеки вярващ да бъде освободен от мръсотията, както и от проклятието и осъждането на закона. Чрез действието на Светия Дух, освещаването на истината, вярващият става готов за небесните дворове, защото Христос работи в нас и праведността Му е върху нас. Без това никоя душа няма да има небето. Няма да се радваме на небето, ако не станем подходящи за святата му атмосфера, чрез въздействието на Духа и праведността на Христос.

За да бъдем кандидати за небето, трябва да покрием изискванията на закона. „Да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си

душа, с всичката си сила и с всичкия си ум, и ближния си като себе си” (Лук. 10:27). Можем да го направим единствено, ако сграбчим чрез вяра праведността на Христос. Държейки се за Исус получаваме живителен, по-задълбочен принцип в сърцето и Светият Дух извършва работата, и вярващият напредва от благодат към благодат, от сила в сила и от характер към характер. Той следва Христовия образ, докато в духовното си израстване достигне до пълната мярка в Христа Исуса. По този начин Христос слага край на проклятието на греха и освобождава вярващата душа от действията и ефекта му.

Има ли нещо между мен и Бог?

Само Христос е способен да направи това, защото „трябваше да се оприличи във всичко на братята си, за да бъде милостив и верен първосвещеник, в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на хората. Понеже в това дело и Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага” (Евр. 2:17,18). Примирение означава, че всяка преграда между душата и Бога е премахната и грешникът осъзнава какво означава прощаващата Божия любов. Заради жертвата, направена от Христос за падналите хора, Бог може законно да прости на нарушителя, който приема заслугите на Христос. Христос беше каналът, чрез който милостта, любовта и праведността могат да преминат от сърцето на Бог към сърцето на грешника. „Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда” (1 Йоан. 1:9)...

Всяка душа може да каже: „Чрез съвършеното Му покорство Той изпълни изискванията на закона и моята единствена надежда е да гледам на Него като мой заместник и застъпник, Който се подчини напълно на закона заради мен. Чрез вяра в Неговите заслуги аз съм свободен от проклятието на закона. Той ме покрива със Своята праведност, която изпълнява всички изисквания на закона. Аз съм съвършен в Оногова, Който донася вечна праведност. Той ме представя пред Бог в дреха без петно, в чиято дреха нито една нишка не е изтъкана от човек. Всичко е на Христа, цялата слава, чест и величие трябва да бъдат дадени на Агнеца Божи, Който отне греховете на света”.

Мнозина мислят, че трябва да чакат някакъв специален импулс, за да отидат при Христос; единственото, което е нужно обаче, е да дойдат с искрени цели, решавайки да приемат предложенията за милост и благодат, които са ни отправени. Трябва да кажем: „Христос умря, за да ме спаси. Желанието на Господ е да бъда спасен и ще отида при Исус такъв, какъвто съм, без да се бавя. Аз ще заложа на обещанието. Щом Христос ме призовава, аз ще отговоря”. Апостолът казва: „Защото със сърце вярва човек и се оправдава” (Рим. 10:10). Никой не може да повярва със сърцето си и да се спаси и да получи оправдание чрез вяра, докато продължава да прави онези неща, които Божието слово забранява или докато пренебрегва което е да били задължение, което му е известно.

Бог изработва плода на вярата

Истинската вяра се изразява в добри дела, защото добрите дела са плодове на вярата. Когато Бог работи в сърцето и човек се покорява на Божията воля и е съработник на Бог, той прави в живота това, което Бог изработва чрез Светия Дух и има хармония между целта на сърцето и практиката в живота. Всеки грях трябва да бъде изоставен като нещо омразно, което разпъна Господ на живота и славата и вярващият

трябва да има непрекъснат опит, като продължително извършва Христовите дела. Благословието на оправданието се получава чрез постоянно покорство на волята, чрез постоянно послушание.

Онези, които са оправдани чрез вяра, трябва да имат сърце, което ходи в Господния път. Доказателство, че човек не е оправдан чрез вяра е, когато делата му не съответстват на изповедта му. Яков казва: „Ти виждаш, че вярата действуваше заедно с делата му, и че от делата се усъвършенствува вярата” (Як. 2:22).

Вярата, която не дава добри дела, не оправдава душата. „Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра” (Як. 2:24). „Авраам повярва в Бога, и това му се вмени за правда” (Рим. 4:3)...

По Неговите стъпки

Там, където има вяра, добрите дела са налице. Болните се посещават, бедните се обгрижват, сираците и вдовиците не са пренебрегнати, бедните без дрехи са облечени и бедстващите са нахранени. Христос правеше добро и когато хората са едно с Него, те обичат Божиите деца и кротост и истина водят техните стъпки. Израза на лицето открива техния опит и хората знаят за тях, че са с Исус и научават за Него. Христос и вярващият стават едно и красотата на Неговия характер се разкрива в онези, които са жизнено свързани с Източника на силата и любовта. Христос е велик източник на оправдаваща праведност и осветяваща благодат.

Всеки може да дойде при Него и да получи от Неговата пълнота. Той казва: „Елате при Мене, всички, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя” (Мат. 11:28). Защо тогава не отхвърлите цялото недоверие и не се вслушате в думите на Исус? Искате почивка, жадувате за мир. Тогава кажете от сърце: „Господи Исусе, идвам, защото Ти си ме поканил”. Вярвайте в Него с непоколебима вяра и Той ще ви спаси. Гледате ли към Исус, Който е авторът и усъвършенствувателят на вашата вяра? Виждате ли Го пълен с истина и благодат? Приехте ли мира, който само Исус може да даде? Ако не сте, предайте Му се и чрез Неговата благодат искайте благороден и издигнат характер. Търсете постоянен, решителен и весел характер. Хранете се с Христос, Който е хлябът на живота и ще изразявате прелестта на Неговите характер и дух. – „Избрани вести” (Selected Messages), книга 1, стр. 389-398.

Четвърта глава

Бог също има правила

Като Върховен Владетел на вселената, Бог е създал закони за управлението, не само за всички живи същества, но и за функционирането на природата. Всичко, независимо дали е голямо или малко, одушевено или неодушевено, е под непроменимите закони, които не могат да бъдат пренебрегнати. Няма изключения от това правило, защото нищо от това, което божествената ръка е сътворила не е било забравено от божественото съзнание. Но докато всичко в природата се ръководи от природни закони, човекът, като интелигентно създание, способен да разбира изискванията, е подчинен на моралния закон. За човека, венец на Неговото творение, Бог е дал съвест да осъзнава свещените изисквания на божествения закон и сърце, способно да го обича като свят, справедлив и добър; и от човека се изисква незабавно и

съвършено покорство. Въпреки това, Бог не го принуждава да се покори; човек е оставен като свободна морално действаща сила.

Предметът на личната отговорност на човек обаче е разбран от малцина, въпреки че е от огромно значение. Всеки от нас може да се покорява и да живее или да нарушава Божия закон, да се противи на авторитета Му и да получава наказанието, за това. Тогава всяка душа неизбежно се сблъсква с въпроса: „Трябва ли да се подчиня на гласа от небето, на десетте думи, изговорени на Синай, или да вървя с тълпата, която погазва този огнен закон? За онези, които обичат Бога, ще бъде върховно удоволствие да пазят Неговите заповеди и онова, което Го радва. Но естественото сърце мрази Божия закон и води война със светите му наредби. Хората затварят душите си за божествената светлина, отказвайки да вървят в нея, когато тя блести над тях. Те жертват чистотата на сърцето, доброжелателството на Бог и надеждата си за небето за егоистични удоволствия и светски ползи.

Псалмистът казва: „Законът на Господ е съвършен” (Пс. 19:7). Колко чудесен в своята простота, изчерпателност и съвършенство е законът на Йехова! Толкова е кратък, че лесно можем да го запомним наизуст, а въпреки това е толкова всеобхватен, за да може да изрази цялата Божия воля и да вземе предвид не само външните действия, но и мислите и намеренията, желанията и емоциите на сърцето. Човешките закони не могат да направят това. Те могат да се занимават само с външните действия. Човек може да бъде нарушител и въпреки това да прикрива лошите си дела от човешките очи. Може да бъде престъпник – крадец, убиец или прелюбодеец, - но докато не бъде разкрит, законът не може да го осъди като виновен. Божият закон взема под внимание ревността, завистта, омразата, злобата, отмъщението, похотта и амбицията, които бушуват в душата, но не са намерили израз във външно действие, защото е липсвала възможността, а не волята. И тези греховни емоции ще бъдат взети под внимание в деня, „защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло” (Екл. 12:14).

Покоряването носи щастие

Божият закон е простичък и лесно разбираем. Има хора, които гордо се хвалят, че вярват единствено в онова, което разбират, забравяйки, че в човешкия живот и в проявлението на Божията сила в действията на природата има тайни – мистерии, които най-задълбочената философия, най-обширното проучване е безсилно да обясни. Но в закона на Бог няма тайни. Всички могат да разберат великите истини, които възплава. И най-слабият интелект може да схване тези правила, и най-невежият може да регулира живота си и да оформя характера си според божествените стандарти. Ако човешките деца се покоряваха, в границите на своите възможности, на този закон, те щяха да притежават сила на духа и на проникателността, за да разбират още по-добре Божиите цели и планове. И този напредък би продължил не само в настоящия живот, но и през вечността; защото колкото и напред да сме отишли в разбирането на Божията мъдрост и сила, винаги отвъд има безкрайност.

Божественият закон изисква да обичаме във висша степен Бог и нашия ближен като самите себе си. Без да изпитваме тази любов, най-висшето изповядване на вярата е чисто лицемерие...

Послушанието към закона е от първостепенна важност не само за нашето спасение, но и за нашето собствено щастие и щастieto на всички, с които сме свързани. „Много мир имат онези, които обичат Твоя закон, и за тях няма препятствия” (Пс. 119:165), казва боговдъхновеното Слово. Въпреки това, ограниченият човек ще представи на хората този свят, справедлив и добър закон, този закон на свободата,

който самият Създател е пригодил за нуждите на човека, като принудително робство, иго, което никой човек не може да понесе. Но грешникът е този, който гледа на закона като на тежък хомот; нарушителят не може да види красотата в неговите правила. Защото плътското съзнание „не се покорява на Божия закон, нито пък може” (Рим. 8:7)

...

Отвъд забраните

Живеем във време на голямо зло. Тълпите са поробени от греховни обичаи и лоши навици и веригите, които ги оковават, трудно могат да бъдат разчупени. Пороци като потоп заливат земята. Ежедневно се случват страховити престъпления, за които е трудно дори да говорим. И въпреки това, хора, които изповядват, че са пазители на портите на Сион, ще учат, че законът е направен само за евреите и е преминал със славните привилегии, възвестени в евангелското време. Няма ли връзка между господстващото беззаконие и престъпността и факта, че служителите и хората поддържат и учат, че законът вече няма задължителна сила?

Осъждащата сила на Божия закон се простира не само до нещата, които правим, но и до онези, които не правим. Ние не трябва да оправдаваме себе си, пропускайки да направим неща, които Бог изисква. Не само трябва да престанем да правим зло, но трябва да се научим да правим добро. Бог ни е дал сила да правим добри дела и ако тези сили не бъдат вкарани в употреба, ние със сигурност ще бъдем записани като лукави и лениви слуги. Може и да не сме извършили тежки грехове; такива престъпления може и да не са записани срещу нас в книгата на Бог, но фактът, че делата ни не са записани като чисти, добри, възвисени и благородни, показвайки, че не сме увеличили поверените ни таланти, ни поставя под проклятие.

Божият закон е съществувал преди човек да бъде създаден. Той е бил адаптиран към условията на светите същества, дори ангелите се ръководят от него. Принципите на праведност са останали непроменени след грехопадението. Нищо от закона не е променено, нито едно от светите му правила не може да бъде подобро. И така, както е съществувал от началото, така и ще продължи да съществува през безкрайното време на вечността. „Отдавна зная от Твоите свидетелства, че Ти си ги учредил за винаги”, казва псалмистът (Пс. 119:152). – „Избрани вести” (“Selected messages”), книга 1, стр. 216-220.

Петта глава

Балансът между вяра и дела

Живо свидетелство

„Без вяра не е възможно да угодиш Богу, защото който идва при Него, трябва да вярва, че Той съществува и възнагражда онези, които усърдно Го търсят.” Има много хора в християнския свят, които твърдят, че за да бъдеш спасен, е необходимо да имаш вяра; делата са нищо, само вярата е важна. Но Божието слово ни казва, че вярата без дела, сама по себе си, е мъртва.

Мнозина отказват да се покоряват на Божиите заповеди, макар и да отдават голямо значение на вярата. Но вярата трябва да има основа. Божиите обещания са дадени при определени условия. Ако вършим волята Му, ако ходим в истина, тогава може да искаме това, което желаем и то ще ни бъде дадено. Докато искрено правим усилия да бъдем покорни, Бог ще чува нашите молби, но няма да ни благослови в неподчинение.

Ако изберем да не се подчиним на Неговите заповеди, можем да викаме: „Вяра, вяра, само вяра” и отговорът ще дойде от неизменното Божие слово: „Вяра без дела е мъртва”. Такава вяра ще бъде като писклива свирка и като дрънкащ кимвал.

За да получите ползите от Божията благодат, трябва да свършите вашата част, трябва вярно да работите и да принасяте плодове, достойни за покаяние. Ние сме съработници на Бог. Не трябва да стоите лениво и да чакате някой велик повод, за да направите голямо нещо за Господаря. Не трябва да пренебрегвате задължението, което лежи пред вас; трябва да усъвършенствате малките възможности, които се отварят пред вас. Трябва да правите най-доброто, на което сте способни в най-малките житейски неща, предприемайки от сърце и с вяра работата, която Божието провидение ви е възложило. Колкото и да е малка работата, трябва я вършите с цялата акуратност, с която бихте вършили и по-важна работа. Вашата вяроност ще бъде одобрена в небесните списъци.

Не трябва да очаквате пътя пред вас да бъде равен; хванете се за работа, за да бъдат усъвършенствани талантите ви. Нека думите ви, духът ви, действията ви, бъдат живо свидетелство за Исус и Господ ще се погрижи свидетелството за Неговата слава, облечено в добре подреден живот и богоугодно общуване да се задълбочи и усили. Неговите резултатите може и никога да не бъдат видени на земята, но ще бъдат изявени пред Бога и ангелите.

Какво трябва да направя?

Ние трябва да направим всичко от наша страна, за да водим добрата битка на вярата. Трябва да се борим, да се трудим, да се стреми, да се мъчим да влезем през тясната порта. Трябва винаги да поставяме Господ преди нас. С чисти ръце, с искрени сърца трябва да търсим да прославяме Господ във всичките си пътища. Дава ни се помощ в Него, която е силна да спасява. Духът на истината и светлината ще се разгори в нас и ще ни поднови чрез тайните си действия, защото всяко наше духовно израстване идва от Бога, а не от нас. Истинските работници ще имат на помощта божествена сила, но Светият Дух няма да търпи безделници.

От една страна, ние трябва да разчитаме на нашите собствени сили; трябва сериозно да се борим, за да бъдем ревностни и да се покаем, да изчистим ръцете си, да очистим сърцата си от всичко мръсно; трябва да се стремим към най-високите стандарти и да вярваме, че Бог ще помогне в усилията ни. Трябва да искаме, за да получим, и да искаме с вяра; трябва да чукаме, за да се отвори вратата за нас. Библията учи, че всичко, което се отнася до нашето спасение, зависи от нашите действия. Ако погинем, отговорността ще лежи изцяло върху нас. Ако сме били убедени и ако приемем Божиите условия, ще можем да разчитаме на вечен живот. Трябва да отидем с вяра при Христос, трябва да затвърждаваме нашето призвание и избиране.

Вяра без дела?

Прощението на греха е обещано на онзи, които се покаява и вярва; венецът на живота ще бъде награда за онзи, който е верен до край. Трябва да израстваме в благодат, като се усъвършенстваме чрез тази благодат, която вече ни е дадена. Трябва да се пазим неопетнени от света, за да може да бъдем намерени без петно в Божия ден. Вяра и дела вървят ръка за ръка и действат едновременно в победното делото. Мъртви са делата без вяра, както и вярата без дела е мъртва. Делата никога няма да ни спасят; това е заслуга на Христос, която е в наше име. Чрез вяра в Него, Христос ще направи всички наши несъвършени усилия приемливи за Бога. Вярата, която се изисква да

имаме, не е вяра без дела; спасителната вяра е тази, която действа с любов и очисти душата. Този, който издигне свято ръцете си към Бога, без гняв и съмнение, ще ходи разумно в пътя на Господните заповеди.

За да ни бъдат простени греховете, първо трябва да сме осъзнали какво е грях, за да се покаем и да принесем плодове, достойни за покаяние. Трябва да имаме солидна основа за нашата вяра, тя трябва да почива на словото Божие и нейните резултати ще бъдат видени в покорството към изразената Божия воля. Апостолът казва: „Онова осветение, без което никой няма да види Господа”.

Равномерно балансиран

Вяра и дела ще ни поддържат равномерно балансирани и ще ни дадат успех в делото по усъвършенстване на християнския характер. Исус казва: „Не всеки, който Ми казва: ‘Господи, Господи’, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата”. Говорейки за земна храна, апостолът казва: „Защото и когато бяхме при вас заръчахме ви това: Ако не иска някой да работи, той нито да яде”. Същото правило се прилага и при нашето духовно хранене; ако някой иска хляба на вечния живот, нека положи усилия, за да го получи.

Ние живеем във важен и интересен период от земната история. Имаме нужда от повече вяра, отколкото досега сме имали, имаме нужда от по-твърдо водителство свише. Сатана работи с всичка сила, за да одържи победа над нас, защото знае, че му остава малко време, през което да действа. Ако Павел със страх и трепет е изработвал спасението си, то не трябва ли и ние да се страхуваме, да не би някои от нас да се окажем недостатъчни за обещанието, което ни е дадено и недостойни за вечния живот? Трябва да бдим в молитва, да се борим с трепетни усилия, за да влезем в тясната порта.

Няма извинение за греха или леността. Исус е поел пътя и желае да Го следваме в него. Той е страдал, пожелвал се е по начин, по който никой от нас не може, за да даде спасение, което да е на наше разположение. Не трябва да се обезкуражаваме. Исус дойде в нашия свят, за да даде божествена сила на човека, за да можем чрез Неговата благодат да се променяме по Негово подобие.

Какво следва след най-доброто, на което съм способен?

Когато сърцето се подчинява на Бога, когато сме положили максимални усилия, Исус приема тази нагласа и това усилие като най-доброто служение на човек и допълва неговата недостатъчност чрез собствената Си божествена заслуга. Но Той няма да приеме онези, които твърдят, че вярват в Него, а не са верни на законите на Неговия Отец.

Слушаме много за вярата, но имаме нужда да слушаме повече за делата. Мнозина подвеждат собствените си души като живеят удобна, нагаждаща се религия без кръст. Но Исус казва: “Ако някой иска да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си и да Ме следва” – „Знаци на времето” („The signs of the Times”) 16 юни 1890 г. (Сутрешен разговор в Базел, Швейцария, 17 септември 1885 г.).

Като две гребла

Ако сме верни в извършването на нашата част, в сътрудничество с Него, Бог ще работи чрез нас [да вършим] това, което е угодно на волята Му. Но Бог не може да работи чрез нас, ако ние не полагаме усилия. За да спечелим вечен живот, трябва да работим и пак да работим добросъвестно... Нека не бъдем подведени от често

повтаряното твърдение: „Всичко, което трябва да правиш, е да вярваш”. Вярата и делата са две гребла, които трябва да използваме еднакво, ако искаме да насочим пътя си срещу течението на недоверието. „Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва”. Християнинът е човек на мисълта и делото. Неговата вяра твърдо посажда корените си в Христос. Чрез вяра и добри дела поддържа духовността си сила и здрава, а духовната му сила нараства, когато се стреми да върши Божиите дела. – Review and Herald, 11 юни 1901 г.

Представете балансирано послание

Нека братята ми да бъдат много внимателни как представят предмета на вярата и делата пред хората, да не би умовете им да бъдат объркани...

Нека никой не представя идеята, че човек трябва да прави малко или нищо във великото дело на победата, защото Бог не прави нищо за човека без неговото сътрудничество. Нито пък да казва, че след като си направил всичко от твоя страна, което си могъл, Исус ще ти помогне. Исус е казал: „Отделени от Мен не можете да сторите нищо” (Йоан. 15:5). Всички - от първия до последния човек - трябва да бъдат Божии съработници. Ако Светият Дух не работи в човешкото сърце, на всяка стъпка ние ще се спъваме и ще падаме. Усилията на отделния човек са нищо повече от безсмислие, а сътрудничеството с Исус означава победа...

Никога не оставяйте в съзнанието си впечатлението, че човек от своя страна трябва да прави малко или нищо; а поучавайте човек да сътрудничи на Бог, за да има успех и да победи.

Нека никой не казва, че делата нямат нищо общо с вашия ранг и позиция пред Бог. Присъдата, която се произнася пред съда е за това какво е било направено или какво е било оставено несвършено (Мат. 25:34-40).

Изискват се усилия и труд от страна на получателя на Божията милост; защото това е плодът, който показва какво е естеството на дървото. Въпреки, че добрите дела, без вярата в Исус, имат не по-голяма стойност, отколкото приноса на Каин, но покрити от заслугите на Христос, те свидетелстват за достойнството на извършителя да наследи вечен живот. Защото, онова, което се счита за морално в света, не покрива божествените стандарти и не носи по-голяма стойност от приноса на Каин. – „Избрани вести” (“Selected Messages”), книга 1, стр. 379-382. За писмото до проповедника, предупреждаващо за едностранното представяне на въпроса, виж стр. 377-379.

Шеста глава

Спасени единствено „в Христа”

„Той ще ме спаси сега”

Погиващият грешник може да каже: „Аз съм изгубен грешник, но Христос дойде да потърси и да спаси погиналото. Той казва: „Не съм дошъл да призова праведните, но грешниците на покаяние” (Марк. 2:17). Аз съм грешник и Той умря на Голготския кръст, за да ме спаси. Не трябва да оставам дори и минута повече неспасен. Той умря и възкръсна за мое оправдание и Той ще ме спаси сега. Приемам прощението, което е обещал” – „Избрани вести” („Selected messages”, книга 1, стр. 392 – ориг.).

Този, който се покайва за греховете си и приема дара на живота на Божия Син, не може да бъде победен. Воден от вяра в божественото естество, той става дете на Бог.

Моли се, вярва. Когато е изкушаван и изпитван, той иска силата, която Христос умря, за да даде и побеждава с Неговата благодат. Това трябва да разбере всеки грешник. Той трябва да се покае за греховете си, трябва да повярва в силата на Христос и да приеме тази сила, за да го спаси и пази от греха. Колко благодарни трябва да бъдем за дара на Христовия пример! – (п. там, стр.224).

Защо да се безпокоим?

Животът в Христа е живот на спокойствие. Може и да няма спонтанна проява на силни чувства, но трябва да има трайно, мирно спокойствие. Вашата надежда не е във вас, тя е в Христос. Вашата слабост е обединена с Неговата сила, вашето невежество – с Неговата мъдрост, вашата слабост – с Неговата мощ...

Не трябва да превръщаме себе си в център и да се предаваме на безпокойство и страх дали ще бъдем спасени. Всичко това отвръща душата от Източника на нашата сила. Поверете опазването на вашата душа на Бог и Му се доверете. Говорете и мислете за Исус. Нека вашата собствена личност бъде всецяло отдадена на Него. Премахнете всяко съмнение, пропъдете страховете си. И кажете заедно с апостол Павел: **„Съразгнах се с Христа, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене”** (Гал. 2:20). **Облегнете се на Бог. Той може да опази онова, което сте Му поверили. Ако оставите себе си в ръцете Му, Той ще ви направи повече от победители чрез Него, Който ви обича.** – **„Пътят към Христа”** (“Steps to Christ”, стр.70-72 – **ориг.**).

Можете да разчитате на това

„Този, Който чрез Своето изкупление даде на човека неизчерпаем запас от морална сила, няма да пропусне да я използва в наша полза... Цялата сатанинска мощ няма сила да победи душа, която с проста вяра се доверява на Христос.” – „Christ’s Object Lessons”, p. 157.

„Дадена ни е изобилна благодат, за да може вяращата душа да бъде освободена от греха” - **„Избрани вестии”** („Selected Messages”), книга 1, стр. 394.

„В Него ние имаме съвършен принос, безкрайна жертва, могъщ Спасител, Който може да спасява всички, които отиват при Бог чрез Него. С любов Той идва да разкрие Отца, да примири човека с Бога, да го направи ново създание, обновено според образа на Този, Който го е създал.” – п. там, стр. 321.

Проблемът на Петър

Лукавият, който довел Петър до падение [да се отрече от Христос на Неговия процес]... подготвя гибелта на хиляди днес. Няма нищо по-обидно за Бог или по-опасно за човешката душа, колкото гордостта и самонадеяността. От всички грехове този е най-безнадежден, най-нелечим.

Падението на Петър не беше внезапно, а постепенно. Самоувереността го накара да повярва, че е спасен и стъпка по стъпка го поведе надолу, докато се отрече от Учителя си. Ние никога не можем безопасно да вярваме на себе си или да чувстваме, че сме застраховани

срещу изкушението. Онези, които приемат Спасителя, колкото и искрено да е тяхното обръщане, никога не трябва да се учат да казват или да чувстват, че са спасени.*

Това е подвеждащо. Всеки трябва да бъде учен да цени надеждата и вярата, но дори и когато се предадем на Христос и знаем, че Той ни приема, ние не сме извън обсега на изкушението. Божието слово заявява: „Мнозина ще се чистят и избелят и ще бъдат опитани” (Дан. 12:10). Само онзи, който устои на изпитанието, ще получи венеца на живота (Яков 1:12).

Онези, които приемат Христос и със своята първоначална вяра кажат: „Аз съм спасен”, са в опасност от доверяване на себе си. Те загубват представа за собствената си слабост и постоянната си нужда от божествена сила. Неподготвени са за хитростите на Сатана и, подложени на изкушение, мнозина, подобно на Петър, изпадат в най-големите дълбини на греха. Ние сме увещавани: „Затова, който мисли че стои, нека гледа да не падне” (1 Кор. 10:12). Единствената ни сигурност е в постоянното недоверие към себе си и зависимостта от Христос. – „Christ’s Object Lessons”, р. 154, 155.

Никога не бъдете „удовлетворени”

Има много хора, които изповядват Христос, но никога не стават зрели християни. Те приемат, че човек е паднал, че способностите му са отслабнали, че е неподходящ за морални достижения и казват, че Христос е понесъл цялата тежест, цялото страдание, цялото себеотричане и искат да Го оставят да го носи. Казват, че няма какво друго да правят, освен да вярват; но Христос казва: „Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва” (Мат. 16:24). Исус опази Божиите заповеди...

Никога не трябва да си почиваме удовлетворени и да спрем да напредваме, казвайки: „Аз съм спасен”. Когато тази идея бъде възприета, мотивацията за наблюдателност, за молитва, за настойчиво усилие да вървим напред към нови постижения, престава да съществува. Никоя осветена уста няма да изрече тези думи, докато Христос не дойде и ние влезем през вратите на Божия град. Тогава, напълно уместно, ще можем да отдадем слава на Бог и на Агнето за вечното освобождение. Докато човек е пълен със слабости – понеже той сам не може да спаси душата си – никога не трябва да дръзва да казва: „Аз съм спасен”.

Този, който е сложил бронята, не може да се хвали с победата; защото има битка за водене и победа за печелене. Този, който издържи до края, ще бъде спасен. - „Избрани вести” (“Selected Messages”), книга 1, стр. 313-315.

Връзката с Христос – въображаема или истинска?

В църквата има както вярващи, така и невярващи. Христос представя тези две групи в притчата Си за лозата и нейните клонове. Той увещава последователите Си: „Пребъдете в Мене, и Аз във вас. Както пръчката сама от себе си не може да дава плод, ако не бъде на лозата,

тъй и вие, ако не бъдете в Мене. Аз съм лозата, вие пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото без Мене не можете да вършите нищо”.

Има огромна разлика между мнимия съюз и истинската връзка с Христос чрез вярата. Заявяването на истината поставя хората в църквата, но не доказва, че те имат жива връзка с живата Лоза. Има правило, чрез което истинският ученик може да бъде разграничен от онзи, който твърди, че следва Христос, но не вярва в Него. Единият носи плодове, а другият е безплоден. Първият често е обект на подрязване от градинарския нож на Бог, за да може да принася повече плод; другият, като изсъхнали клони, скоро бива отрязан от живата Лоза...

Всички жилки на клоните са почти еднакви с онези на лозата. Връзката между живота, силата и плодородието от дънера към клоните е безпрепятствена и постоянна. Коренът изпраща храна по клоните. Такава е истинската връзка на вярващия с Христос. Той пребъдва в Христос и черпи храненето си от Него.

Това е лично

Тази духовна връзка може да бъде създадена единствено чрез практикуване на лична вяра. Тази вяра трябва от наша страна да изразява върховно предпочитание, съвършено упование, пълно посвещаване. Нашата воля трябва да бъде напълно предадена на божествената воля, нашите чувства, желания, интереси и почит да се отъждествяват с напредъка на Христовото царство и доброто име на Неговата кауза, като ние постоянно получаваме благодат от Него, а Христос приема благодарност от нас.

Когато се формира тази близост на връзката и общуването, нашите грехове са възложени на Христос; Неговата праведност ни е вменена. Той бе направен грях за нас, за да бъдем ние праведни пред Бог в Него. Чрез Него имаме достъп до Бога; ние сме приети във Възлюбения...

Когато Исус трябваше да напусне учениците Си, Той им даде прекрасен пример за Неговите взаимоотношения с вярващите. Той представи пред тях тесния съюз със Самия Него, чрез който те могат да поддържат духовен живот, когато Неговото видимо присъствие се оттегли. За да запечати това в сърцата им, Той им даде като най-впечатляващ и подходящ символ лозата...

Всички Христови последователи имат толкова дълбок интерес към този урок, колкото са имали и учениците, които са слушали Неговите думи. Отстъпвайки, човек се е отдалечил от Бог. Разделението е голямо и страховито, но Христос направи необходимото, за да се свържем отново с Него. Силата на злото е дотолкова отъждествена с човешката природа, че човек не може да я преодолее без съюз с Христос. Чрез този съюз ние получаваме морална и духовна сила. Ако имаме Христовия дух, ние ще принасяме плода на праведността, плод, който ще почита и благославя хората и ще слави Бога.

Отец е лозарят. Той умело и милостиво подрязва всяка плодоносна пръчка. Онези, които имат дял в Христовото страдание и укор сега, след това ще споделят славата Му. Той „не се срамува да ги нарече братя”.

Неговите ангели им служат. Второто Му идване ще бъде като Човешкия Син, така дори в славата Си ще се идентифицира с човечеството. За онези, които са съединени в Него, Той казва: „Може ли жена да забрави сучещото си дете? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те връзал; Твоите стени са винаги пред Мене”.

Подрязване на пръчките

О, какви чудни привилегии са ни дадени!

Ще положим ли по-сериозни усилия, за да създадем този съюз с Христос, чрез който единствено се получават тези благословения? Ще скъсаме ли с нашите грехове чрез праведност и с нашите пороци чрез обръщане към Господа? Скептицизмът и предаността са широко разпространени. Христос зададе въпроса: „Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?”. Трябва да изповядваме жива, действена вяра. Постоянството на нашата вяра е условието за нашия съюз.

Само съюз с Христа чрез вяра може да устои, всеки друг съюз трябва да бъде премахнат. Христос пръв ни избра, заплащайки огромната цена за нашето изкупление; и истинският вярващ избира Христос като първи и последен, и най-добър във всичко. Но този съюз ни струва нещо. Това е съюз на пълна зависимост, за да се осъществи от горд човек. Всички, които влизат в този съюз, трябва да чувстват нуждата от изкупителната кръв на Христа. Трябва да имат променени сърца. Трябва да предадат собствената си воля на Христовата. Ще има борба както с външни, така и с вътрешни пречки. Трябва да положим упорит труд, за да се откъснем (от греха – бел.прев.) и да се прилепим (към Христа – бел. прев.). Гордостта, егоизмът, суетата, любовта към света – изобило грехът във всичките му форми – трябва да бъде преодолян, ако искаме да влезем в съюз с Христа. Причината мнозина да намират християнския живот за толкова непривлекателно труден, да са толкова непостоянни, така променящи се, е че се опитват да се прилепят към Христа, без първо да се отделят от тези съкровени идоли.

След като се създаде съюз с Христос, той може да бъде запазен единствено чрез ревностна молитва и неуморно усилие. Трябва да устояваме, да отречаме, да владеем егото. Чрез Христовата благодат, чрез кураж, вяра, бдителност, можем да спечелим победата – „Свидетелства” (“Testimonies”), том 5, стр. 228-231.

***Привилегия на християнина е да знае, че е спасен от греховете си заради приемането на Христос и че може да се радва на това спасение. Но нито Писанието, нито Духът на пророчеството подкрепят популярното учение: „Веднъж спасен, завинаги спасен”. Човек може да бъде спасен днес, но да не успее да задържи погледа си върху Исус и да израства ежедневно в Него, може да стане самодоволен и да бъде загубен утре. Апостол Павел заявява: „Умирам всеки ден”. В известен смисъл, обръщането е ежедневен процес.**

Изучете внимателно предупрежденията, идващи от урока за живота на Петър. Прочетете го в целия му контекст и във връзка с подобните твърдения, които следват. Ще откриете объркващи пасажки,

които не могат да се обяснят сами по себе си. Нашият Господ би дал на всеки християнин да се радва свободно в спасението си, спасение, на което се радва ежедневно. И когато бъде запитан: „Спасен ли си”, той може уверено да каже да. Той ще обясни, че тази опитност идва от постоянната зависимост от Бог и в ежедневното християнско израстване. – Попечителите на Елън Уайт

Седма глава

Пазете се от фалшификати

Това е проверката

„Нека прибегнат при закона и при свидетелството: ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях” (Ис. 8:20). Божиите хора са насочвани към Писанието като тяхна защита срещу влиянието на фалшиви учители и измамните сили на духовете на тъмнината. Сатана използва всяко възможно средство да препяства човека, за да не получи знание от Библията, защото простичкият ѝ изказ разкрива неговите заблуди. При всяко съживление на Божието дело, князът на злото започва да действа по-активно, а сега той полага извънредни усилия за финалната битка срещу Христос и последователите Му. Последната голяма заблуда скоро ще ни бъде открита. Антихристът ще извърши чудните си дела пред очите ни. Заблудата ще напомня истината толкова много, че ще бъде невъзможно да се направи разграничение между двете, освен чрез Светото Писание. Всяко твърдение и всяко чудо трябва да бъде проверено чрез неговото свидетелство. – „Великата борба”, стр. 593- ориг.

Защо чудесата не са достатъчни?

Човек, който прави вършенето на чудеса проверка за вярата си, ще разбере, че Сатана може, чрез различни видове заблуди, да прави чудеса, които ще изглеждат като истински. - „Избрани вестии” (Selected Messages”), книга 2, стр. 52 – ориг.

Сатана е лукав работник и той ще въведе във фини заблуди, за да замъгли и обърка съзнанието и да изкорени доктрините за спасението. Онези, които не приемат Божието слово точно така, както е написано, ще бъдат хванати в капана му (пак там).

Злите ангели са винаги на пътя ни...Те тръгват по нови пътища и правят чудеса и знамения пред очите ни.....

Някои ще бъдат изкушени да приемат тези чудеса така, сякаш са от Бог. Болни ще бъдат изцелявани пред нас. Пред очите ни ще се извършват знамения. Готови ли сме за изпита, който ни чака, когато лъжливите чудеса на Сатана ще бъдат проявени по-пълно? Не ще ли бъдат подмамани и взети много души? Като се отклоняват от простичките предписания и наредби на Бог и като слушат разни басни, умовете на мнозина се подготвят да приемат тези измамни чудеса. Сега всеки от нас трябва да се въоръжава за борбата, в която скоро трябва да

вземем участие. Вярата в Божието слово, изучавана с молитва и прилагана практически, ще бъде нашият щит срещу силата на Сатана и ще ни направи победители чрез Христовата кръв. „Свидетелства”, том 1, стр. 302 - ориг.

Изцелението може да бъде от дявола

Наредено ми е да кажа, че в бъдеще ще бъде необходима голяма бдителност. Между Божиите хора не бива да има никаква духовна тъпота. Злите духове активно работят, за да получат контрол над умовете на човешките създания. Хората са връзвани на снопи, готови да бъдат погълнати от пламъците на последните дни. Онези, които отхвърлят Христос и Неговата праведност, ще приемат софистиката, която е заляла света. Християните трябва да бъдат трезвени и бдителни, твърдо съпротивлявайки се на техния противник, дявола, който обикаля като рикаещ лъв и търси кого да погълне. Хора ще вършат чудеса под влиянието на зли духове....

Ние не трябва да бъдем подвеждани. Скоро ще се случат чудесни събития, с които Сатана ще бъде тясно свързан. Божието слово казва, че Сатана ще прави чудеса. Той ще разболява хората и след това внезапно ще премахва от тях сатанинската си сила. Тогава те ще се смятат за изцелени. Тези дела на очевидно изцеление ще подложат на проверка адвентистите от седмия ден. Мнозина, които са имали голяма светлина, ще престанат да ходят в нея, защото не са станали едно с Христос – „Избрани вестии” (“Selected Messages”), книга 2, стр. 53- ориг.

Ако се окаже, че онези, чрез които се вършат изцеления, с тези прояви извиняват пренебрежението си към Божия закон и продължат да не се подчиняват, въпреки че притежават власт, в каквато и да е степен, това не означава, че те имат великата Божия сила. Напротив, това е силата на великия измамник да прави чудеса. Той е нарушител на моралния закон и използва всяко средство, за да може да заслепи хората относно истинския си характер. Ние сме предупредени, че в последните дни той ще действа със знамения и измамни чудеса. И той ще прави тези чудеса до края на изпитанието, за да покаже, че е ангел на светлината, а не на тъмнината – п. там, стр. 50, 51.

Фалшиви „езици”, използвани през 1864 г.

Един дух на фанатизъм е водел някаква група пазители на съботата там; те са взели малко от фонтана на истината, но не са запознати с духа на третата ангелска вест...

Някои от тях използват онова, което наричат дарби и казват, че Господ ги е поставил в църквата. Те имат някакъв несмислен език, който наричат непознат език, който не е познат не само на хората, но и на Бог и цялото небе. Такива дарби са изфабрикувани от мъже и жени с помощта на великия измамник. Фанатизъм, лъжлива възбуда, лъжливо говорене на езици и шумни действия са смятани за дарби, които Бог е поставил в църквата. И тук някои са се заблуждали...

Фанатизмът и шумът се считат за особени доказателства за вярата. Някои хора не са удовлетворени от събиранията, ако не прекарат времето си енергично и щастливо. Те работят за това и предизвикват възбуда на чувствата.

Но влиянието на такива събрания не е от полза. Когато щастливият порив на чувствата отмине, те затъват още по-надолу, отколкото преди събранието, защото щастието им не е дошло от правилния източник. Най-полезните събрания за духовен напредък са онези, които се характеризират със сериозност и дълбоко изследване на сърцата; всеки да търси да познае себе си и искрено, с дълбоко смирение, да иска да учи за Христос...

Има пътуващи звезди, които твърдят, че са служители, изпратени от Бог, които проповядват съботата от място на място, но тяхната истина е примесена с грешки и хвърлят на хората своята камара от объркани гледни точки. Сатана ги кара да отвращават интелигентни и чувствителни невярващи. Някои от тях имат доста какво да разказват за дарбите и са често особено тренирани. Те се отдават на необуздани, бурни чувства и издават неразбираеми звуци, което наричат дар на езиците и изглежда, че определена група хора са очаровани от тези странни прояви. Странен дух управлява тази група, която би упражнила натиск и би преодоляла всеки, който ги порицае. Божият Дух не е в това дело и не обитава в такива работници. Те носят друг дух. – „Свидетелства” („Testimonies”), стр. 411-414 – ориг.

Светът няма да повярва чрез дара на езиците или чрез правенето на чудеса, а чрез проповядването на разпнатия Христос. – „Свидетелства към служителите” („Testimonies to Ministers”), стр.424 – ориг.

Ударни инструменти, танци и шум

Нещата, които описахте, че се случват в Индиана¹, са тези, които Господ ми показва, ще се случат точно преди края на изпитанието. Всяко скрито нещо ще стане явно. Ще има викане с ударни инструменти, музика и танци. Съзнанието на разумните същества ще бъде толкова объркано, че няма да може да му се има доверие за взимане на правилни решения. И това е наречено раздвижване на Святия Дух.

Святият Дух никога не открива Себе Си с такива методи, в такъв шумен хаос. Изобретение на Сатаната е да прикрива своите изобретателни методи, за да елиминира въздействието на чистата, искрена, издигаща, облагородяваща истина за това време... Шумният хаос парализира сетивата и извращава онова, което, ако е изпълнено правилно, може да бъде благословение. Силите на сатанинските служители се сливат с грохота и шума от един карнавал и това се нарича работа на Святия Дух. Онези, които участват в предполагаемото съживление, получават впечатления, които ги водят без посока. Те не могат да кажат онова, което са знаели преди това за библейските принципи.

¹ Тук се прави отправка към движението „Свята плът” от 1900-1901 г. Вж. „Избрани вести”, книга 2, стр. 31-39, Попечителите на Уайт

Тела извън контрол

Този вид богослужение не трябва да се насърчава. Същият вид влияние е настъпил след минаването на времето през 1844 г. Правени са представления от същия вид. Хората са били възбудени и са били обработвани от сили, за които им е казвано, че са Божия сила. Те мятали телата си отново и отново, като колело на влак, твърдейки че не могат да правят това, освен чрез свръхестествена сила. Вярвало се е, че мъртви са възкресявани и са се възнасяли на небето. Господ ме предупреди за този фанатизъм, понеже красивите принципи на библейската истина са били затъмнени.

Голота

Мъже и жени, за които се смятало, че са водени от Святия Дух са правили събирания голи. Говорили са за свята плът. Казвали са, че са откъсали силата на изкушението, пяли, викали и правели всякакъв вид шумни демонстрации. Тези жени и мъже не били лоши, но били подведени и заблудени... Сатана повлиял на делото и резултатът бил чувственост. Божието дело било опозорено. Истината, свещената истина била заровена в прахта чрез човешки средства.

Земните власти се намесили и някои от подстрекателите били затворени зад стените на затвора. Онези, които били хвърлени в затвора, нарекли тази намеса преследване в името на истината и така истината била облечена с дреха, оцапана от плътта... Аз изказах укора на Господ за този вид дейност, показвайки че това влияние прави истината противна и отвратителна за обществото...

Аз посочих моето свидетелство, заявявайки, че тези фанатични движения, този грохот и шум са вдъхновени от духа на Сатана, който прави чудеса, за да заблуди, ако е възможно, и самите избрани. – Писмо 132, 1900 г. (Част в „Избрани вести“ („Selected Messages“), книга 2, стр. 36, 37 – ориг.).

Объркване

Трябва да сме нащрек, да поддържаме близка връзка с Христос, за да не бъдем подведени от сатанинските средства. Господ желае в служението към Него да има ред и дисциплина, а не въодушевление и объркване. – „Избрани вести“ („Selected Messages“), книга 2, стр. 35.

Буйни, шумни викове и практики не са свидетелство, че действията Божият Дух. – Review and Herald, 5 март 1889 г.

Редът срещу впечатленията и чувствата

Има много неуморни духове, които няма да се подчинят на дисциплината, системата и реда. Те си мислят, че свободата им ще бъде ограничена, ако изоставят собствените си преценки и се покорят на преценките на по-опитните. Божието дело няма да напредне, ако няма

нагласа да се покоряват на реда и да изгонват безразсъдния, непокорен дух на фанатизма от техните събрания.

Впечатленията и чувствата не са сигурно доказателство, че човек е воден от Господ. Сатана, ако не е заподозрян, ще даде чувства и впечатления. Това не са сигурни белези. Всички трябва внимателно да се запознаят с доказателствата за нашата вяра и голямото старание трябва да бъде как могат да украсят професията си и да принасят плод за слава на Бог. – „Свидетелства” (“Testimonies”), том 1, стр. 413 – ориг.

Роби на Сатана

Сатана търси всячески как да примами младежите в пътя на погибелта; и ако един път успее да насочи стъпките им, той ги насърчава в пътя им надолу, водейки ги от едно разсейване към друго, докато жертвите му загубят чувствителност на съвестта и нямат вече пред очите си страх от Господа. Те упражняват все по-малко и по-малко самоконтрол. Стават зависими от употребата на вино и алкохол, цигари и опиум и преминават от едно ниво на падение към друго. Стават роби на апетита. Съвети, които някога са уважавали, сега се учат да презират. Придават си наперено излъчване и се пъчат със свободата си, а са роби на самодоволството, долнокачествения апетит и безнравствеността. – „Въздържание” (“Temperance”), стр. 274.

„Вдъхновени” от дрогата

За известно време той [пациент в санаториума в Батъл Крийк] си мислеше, че е получил нова светлина. Беше много болен и скоро трябваше да умре... Онези, пред които представи възгледите си, го изслушаха с внимание и някои го помислиха за вдъхновен от Бога... За мнозина аргументите му изглеждаха безупречни. Те разказаха за неговите мощни проповеди в болничната му стая. Най-чудни видения минаха пред него. Но какъв беше източникът на неговото вдъхновение? Морфинът², даван му за успокояване на болката. – „Избрани вести” („Selected Messages”), книга 2, стр. 113.

Пантеизъм, спиритизъм и свободна любов

Теорията, че Бог е същност, която е проникната в цялата природа, е един от най-фините инструменти на Сатана. Тя представя Бог по погрешен начин и е обида за Неговото величие и мощ. Словото Божие не поддържа пантеистичните теории. Те задоволяват естественото сърце и дават волност на наклонностите. – „Свидетелства” („Testimonies”), том 8, стр.291.

Теорията, че Бог е същност, която е проникната в цялата природа, се приема от мнозина, които твърдят, че вярват в Писанието; но колкото и красиво да е облечена, тази теория е най-опасната заблуда. Тя представя Бог по погрешен начин и е обида за Неговото величие и мощ. И със сигурност тя не само подвежда, но и принизява хората. Нейният

² Източникът на морфина е опиум. Химически дериват на морфина е хероинът.

елемент е тъмнината, а сферата ѝ е чувствеността... Тези теории, доведени до тяхното логично заключение, помитат цялата християнска икономия. Те премахват нуждата от изкупление и правят човека свой собствен изкупител. – “The Ministry of Healing”, p. 428, 429.*

Виждала съм резултатите от тези фантазьорски гледни точки за Бог – вероотстъпничество, спиритизъм и свободна любов. Тенденцията към свободната любов в тези учения беше толкова скрита, че в началото беше трудно да се обясни нейният истински характер. Преди Господ да ми я представи, аз не знаех как да я наричам, но ми беше казано да я наричам нечестива духовна любов. – „Свидетелства” („Testimonies”), том 8, стр. 292 – ориг.

Както в дните на апостолите хората се опитвали чрез традицията и философията да разрушат вярата в Писанието, така и днес, чрез приятните емоции на възвишен критицизъм, еволюция, спиритизъм, теософия, пантеизъм, врагът на праведността иска да води душите по забранени пътища... Чрез спиритизъм множествата се учат да вярват, че пожеланието е най-висш закон, че своеволието е свобода и че човек е отговорен само пред себе си. – „Деяния на апостолите” (“The Acts of the Apostles”), стр. 474.

Ирационално поведение

Освещението не е щастлив полет на чувствата, не е внезапен акт, а дело през целия живот. Ако някой твърди, че Бог го е осветил и го е направил свят, доказателството на неговите претенции за благословение ще бъде видяно в плодовете на кротост, търпимост, дълготърпение, правдивост и любов.

Ако благословието, което са получили онези, които твърдят, че са осветени, ги води да се осланят на някои определени емоции и да заявяват, че нямат нужда от изследване на Писанието, за да знаят Божията воля, която е открита, то тогава предполагаемото благословение е заблуда, защото води притежателите му да придават стойност на собствените си неосветени емоции и фантазии и да затварят ушите си за Божия глас в Неговото слово...

Нервното въодушевление в религиозните неща не е доказателство, че Божият Дух работи в сърцата. Четем за неистови кълчения на тялото, за крещене и викане, когато Сатана работи в умовете и телата на хората; но Божието слово не ни дава пример за такива изяви при онези, върху които излива Духа Си. Ясно е, че тези болестни фантазии, диви изблици и кълчения на тялото са изобретения на врага.

Въпреки това мнозина мислят, че умственото разстройство, което е усилено със силата на Сатана, е гаранция, че Бог кара тези души да действат по този толкова неприличен начин. Цялостният дух и тон на Библията осъждат хората, които действат без здрав разум или интелект. Когато Божият Дух дойде в сърцето, Той кара вярващото, покорно дете на Бог да действа по начин, който ще представи религията пред добрата преценка на здравомислещите жени и мъже. – „Знаци на времето” (“Signs of the Times”), 28 февруари 1895 г.

* Икономия (гр. „домостроителство”) – грижата на Бог за света и за спасението на човека – бел. прев.

Преструването

Христос е казал: „Не всеки, който ми казва: *Господи! Господи!*, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на *Моя Отец, Който е на небесата*. В онзи ден мнозина ще ми кажат: *Господи! Господи!* Не в Твое име ли пророкувахме, не в Твое име ли бесове изгонвахме и не в Твое име ли извършихме много чудеса? Но тогава ще им заявя: *Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие*”.

Те могат да твърдят, че са последователи на Христос, но са свалили погледа си от своя Водач. Могат да казват: „*Господи! Господи!*”; могат да показват болните, които са изцелили и други чудни дела и да твърдят, че имат повече от Духа и силата на Бог, отколкото се проявява чрез онези, които пазят закона Му. Но техните дела са извършени под водителството на врага на праведността, чиято цел е да заблуди душите, и са насочени да отклоняват от покорството, истината и дълга.

В близко бъдеще ще има още по-изявени прояви на тази чудотворна сила, защото е казано: „И вършеше големи знамения, до там щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците”.

Изненадани сме да видим толкова много хора, готови да приемат тези големи преструвания като истинска работа на Божия Дух; но онези, които гледат само към чудотворни дела и се ръководят от импулси или впечатления, ще бъдат измамени...

Претенции за святост

Никой, който претендира за святост, не е свят в действителност. Тези, които са записани като святи в небесните книги, не знаят това и са последните, които ще парадират със своята богоугодност. Никой от пророците и апостолите не е претендирал за святост - нито Даниил, нито Павел, нито Йоан. Праведният никога няма такава претенция.

Колкото повече приличат на Христос, толкова повече тъгуват за това, че не са Му подобни, защото съвестта им е чувствителна и се отнасят към греха по-строго, отколкото Бог. Техните погледи са издигнати към Бог и към великия план на спасението; и техните сърца, смирени от чувството за собственото недостойнство, са живи за честта да бъдат счестени за членове на царското семейство, синове и дъщери на Вечния Цар.

Онези, които обичат Божия Закон, не могат да са съгласни в служението или в духа с отявлените нарушители на този закон, които са изпълнени с горчивина и злоба, когато се преподават простичко разкритите истини на Библията. Ние имаме детектор, който прави разлика между истината и лъжата. „Нека прибягнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях.” – п. там, 26 февруари 1885 г.

На кой глас мога да се доверя?

Трябва да бъдем закотвени в Христос, вкоренени и основани във вярата. Сатана работи чрез сътрудници. Той избира онези, които не са пили от живата вода, чиито души са жадни за нещо ново и различно и които винаги са готови да пият от всеки новопоявил се извор. Ще се чуят гласове, които ще казват: „Ето, тук е Христос”, или:

„Ето, там е”, но не бива да им вярваме. Ние имаме непогрешимо доказателство за гласа на Истинския Пастир и Той ни призовава да Го последваме. Той казва: „Опазих заповедите на Отца Си”. Той води овцете Си в пътеката на покорно подчинение на Божия закон и никога не ги насърчава да го нарушават.

„Гласът на непознатия” е гласът на оногова, който нито уважава, нито се подчинява на Божия свят, справедлив и добър закон. Мнозина имат големи претенции за святост и се хвалят с чудесата, които правят като изцеление на болни, а не зачитат този велик стандарт на праведност. Но с коя сила са извършени тези чудеса? Дали очите на двете страни са отворени за техните нарушения на закона? И дали застават като покорни, послушни деца, готови да подчинят всичко на Божиите изисквания?...

Никой не бива да бъде заблуден. Божият закон е толкова свещен, колкото и Неговият трон и чрез него ще бъде съден всеки човек, който е дошъл на земята. Няма друг стандарт, чрез който да се изпитва характерът. „Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях”. Да бъде ли разрешаван случаят според Божието слово или да се доверяваме на човешки претенции? Христос казва: „По плодовете им ще ги познаете”. – „Избрани вести” (“Selected Messages”), книга 2, стр. 50 – ориг.

Осма глава

Все още борба

Какво е причинил грехът

Много по-ясно, отколкото сега, трябва да разберем опасните последици във великия конфликт, в който участваме. Трябва да разберем по-пълно стойността на истините на Божието слово и опасността от това да позволим умовете ни да бъдат отклонени от тях от великия измамник.

Неизмеримата стойност на необходимата за нашето изкупление жертва разкрива факта, че грехът е огромно зло. Целият човешки организъм е разбъркан от греха, умът е извратен, съзнанието – покварено. Грехът е принизил способностите на душата. Изкушения отвън намират резонанс вътре в сърцето и нозете неусетно отиват към злото.

Както жертвата в наше име е била завършена, така и нашето възстановяване от заразяването с греха трябва да бъде пълно. Божият закон няма да извини никакво порочно дело; никой не праведен не може да избегне осъждането си. Етиката на евангелието не признава стандарт, а съвършенството на божествения характер...

Изисква се постоянство

Грешките не могат да бъдат поправени, нито пък предприетите реформи могат да бъдат извършени с няколко хилави, епизодични усилия. Изграждането на характера не е работа за един ден, нито за година, а продължава през целия живот. Борбата за победа над себе си, за святост и небе е борба, която продължава през целия живот. Без непрекъснато усилие и постоянна дейност не може да има напредък в божествения живот, не може да се придобие короната на победата.

Най-силното доказателство за падението на човека от по-висше състояние е фактът, че завръщането му коства толкова скъпо. Начинът за връщане може да бъде придобит единствено чрез упорита борба, сантиметър след сантиметър, час след час. В един миг, чрез прибързано, необмислено действие, можем да поставим себе си под

властта на злото; но трябва повече от един миг, за да разчупим оковите и да придобием по-свят живот. Целта може да бъде набелязана, работата да е започнала, но изпълнението изисква тежка работа, време, постоянство, търпение и жертва.

Не можем да си позволим да действваме импулсивно. Не можем да бъдем неподготвени дори и за момент. Заобиколени от безброй изкушения трябва твърдо да устояваме или ще бъдем победени. Оставим ли незавършена работата си в края на живота си, това би било вечна загуба.

Животът на апостол Павел е бил постоянен конфликт със себе си. Той казва: „Аз всеки ден умирам” (1 Кор. 15:31). Неговата воля и неговите желания ежедневно са влизали в конфликт с дълга и Божията воля. Вместо да следва склонностите си, той е вършил Божията воля, разпъвайки, обаче, своята природа.

В края на своя живот на конфликт, поглеждайки назад към борбите и победите си, той може да каже: „Аз се подвизах в доброто войнствуване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (на правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден” (2 Тим. 4:7, 8).

Християнският живот е битка и поход. В тази война няма демобилизация, усилието трябва да бъде постоянно и настоятелно. Чрез непрекъснато усилие удържаме победата над изкушенията от Сатана. Християнската почтеност трябва да бъде търсена с неспирна енергия и да се поддържа с решителна неизменност на целта.

Никой няма да се роди отново, без непреклонно, настоятелно усилие от негова страна. Всеки трябва да участва в тази война за своя сметка, никой друг не може да води нашите битки...

Тук има наука

В християнството има наука, която трябва да бъде усвоена – наука, толкова позадълбочена, по-обширна, по-висша от всяка човешка наука, колкото небето е по-високо от земята. Съзнанието трябва да се дисциплинира, възпита, тренира, защото ние служим на Бог по начини, които не са в хармония с вродените склонности. Наследствените и култивирани склонности към злото трябва да бъдат преодолени. Понякога се налага да се откажем от образованието и обучението, което сме придобили през живота, за да може човек да стане ученик в Христовото училище. Нашите сърца трябва да бъдат научени да са твърди в Бог. Трябва да изработим мисловни навици, които ще ни позволят да устоим на изкушението. Трябва да се научим да гледаме нагоре. Принципите на Божието слово – принципи високи колкото небето и които обхващат вечността – трябва да бъдат разбрани от нас с тяхното влияние върху нашето ежедневие. Всяко действие, всяка дума, всяка мисъл трябва да бъде в хармония с тези принципи. Всичко трябва да бъде приведено в хармония с и подчинено на Христос.

Ценната благодат на Святия Дух не се дава изведнъж. Куражът, силата на духа, кротостта, непоколебимата вяра в спасяващата Божия сила се придобиват след дългогодишен опит. Чрез живот на свято усилие и твърдо придържане към правото, Божиите деца ще подпечатат съдбата си.

Няма време за губене

Нямаме време за губене. Не знаем колко скоро ще завърши изпитанието ни. Най-много да имаме един кратък живот тук и не знаем колко скоро стрелата на смъртта може да удари сърцата ни. Не знаем колко скоро може да бъдем призовани да напуснем света и всички негови преимущества. Вечността е пред нас. Завесата предстои да бъде

повдигната. След няколко кратки години, за всеки един, който сега е сред живите времето ще свърши:

„Който върши неправда, нека върши и занапред неправда;... и праведният нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят” (Откр. 22:11).

Готови ли сме? Познаваме ли Бог, Небесния Управител, Законодателя, познаваме ли Исус, Когато Той изпрати на света като Свой представител? Когато нашето земно дело приключи, ще можем ли да кажем, както Христос, нашия пример, каза:

„Аз Те прославих на земята, свърших делото, що Ми бе дал да изпълня ... Явих Твоето име на човеците” (Йоан 17:4-6)?

Божиите ангели искат да ни отклонят от нас самите и от земните неща. Нека не ги караме да работят напразно.

Умовете, на които е било позволено да дават свобода на мислите си, трябва да се променят. “Затова препашете се през чреслата на вашите помисли, бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос. Като послушни чада, не се съобразявайте с първите страсти, които имахте във време на незнанието си; но, както е свет Той, Който ви е призовал, така бивайте свети и вие в цялото си държане; защото е писано: “Бъдете свети, понеже Аз съм свет” (1 Петр. 1:13-16).

Мислите трябва да бъдат насочени към Бог. Трябва да положим искрени усилия да преодолеем злите наклонности на плътското сърце. Нашите усилия, нашето себеотрицание и постоянство трябва да бъдат пропорционални на безкрайната цена на обекта, към който се стремим. Само чрез победа, както Христос победи, можем да спечелим короната на живота.

Постоянна зависимост

Най-голямата опасност за човека е самозаблудението, отдаването на себедостатъчността и по този начин отделянето от Бог, източника на нашата сила. Нашите естествени склонности, ако не бъдат коригирани от Божия Свят Дух, носят в себе си семената на морална смърт. Ако не станем жизнено свързани с Бог няма да можем да съпротивяваме срещу греховните въздействия на самоугаждането, самолюбие и изкушението на греха.

За да получим помощ от Христос, трябва да осъзнаем нуждата си. Трябва да познаваме себе си истински. Само онзи, който знае, че е грешник, може да бъде спасен от Христос. Единствено виждайки собствената си беспомощност и отказвайки се от доверието в себе си, можем да се облегнем на божествената сила.

Това отричане от себе си трябва да се прави не само в началото на християнския живот. То трябва да бъде подновявано на всяка стъпка напред по пътя към небето. Всички наши добри дела зависят от сила извън нас; затова трябва да има постоянно издигане на сърцата към Бог, постоянно, искрено изповядване на греха и смиряване на душата пред Него. Окръжават ни опасности и ние сме в безопасност само, ако се чувстваме слаби и с вяра се държим за нашия могъщ Изкупител.

Истина или любопитни факти

Трябва да се отдръпваме от хиляди теми, които привличат вниманието ни. Има неща, които изяждат времето и пораждат любопитство, но не водят доникъде. Висшите интереси изискват голямо внимание и енергия, които често се отдават на сравнително незначителни неща.

Възприемането на нови теории само по себе си не носи нов живот за душата. Дори познаването на факти и теории, които сами по себе си са важни, има малка стойност, ако не бъде вкарано в практическа употреба. Трябва да чувстваме своята отговорност да даваме храна на душите си, която ще подхрани и стимулира духовния живот...

Въпросът, който трябва да изследваме днес, е: „Що е истина – истината, която да пазим грижливо, да обичаме, почитаме и на която да се подчиняваме?“. Поклонниците на науката са победени и обезкуражени в усилията си да открият Бог. Това, което трябва да попитат този път, е: „Коя е истината, която ще ни позволи да спечелим спасението на душите си?“.

Имам ли отговора?

„Какво мислите за Христос?“ – това е единственият важен въпрос. Приемате ли Го за личен Спасител? На всички, които Го приемат, Той дава сила да станат Божии синове.

Христос разкрил Бог на учениците Си по начин, който извършил в сърцата им особено дело, същото, което желае да извърши и в нашите сърца. Има много хора, които, опирайки се твърде много на теории, са загубили представа за живата сила на примера на Спасителя. Загубили са представата си за Него като покорен, себеотрицателен труженик. Това, от което имат нужда, е да видят Исус. Имаме нужда ежедневно да виждаме свежото откриване на Неговото присъствие. Имаме нужда да следваме по-близо примера Му на себеотрицание и саможертва.

Имаме нужда от опитността на Павел, който пише: „Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20).

Познаването на Бог и на Исус Христос, проявяващо се в характера, е възторг над всичко друго ценно на земята или на небето. То е най-висшето образование. То е ключът, който отваря дверите на небесния град. Да притежаваме това знание, е Божията цел за всички, които уповават на Христос. – “The Ministry of Healing”, p. 451-457.

Девета глава

Запазване на новата опитност

Спорът след съживлението²

След изливането на Божия Дух в Батъл Крийк, в колежа се разбра, че времето на голяма духовна светлина е също така и време на съответстваща духовна тъмнина.

² През 1893 г. в нашите институции в централата на Батъл Крийк е имало значително съживление, с голямо доказателство за действието на Божия Дух. Голяма част от благословието е било загубено в събитията, последвали бързия успех. От тази опитност и от съвета, даден във връзка с нея, могат да бъдат извлечени уроци, които са валидни и днес. – Съставителите

Сатана и неговите легиони от сатанински служители са на земята, хвърляйки силите си върху всяка душа, за да премахнат ефекта от изливането на благодатта, дошла от небето, за да съживи и да стимулира заспалите сили към решителни действия да предадат онова, което Бог е вестил. Ако всички души, след като са били просветлени, бяха започнали веднага да вестят на другите това, което Бог им е дал, щеше да бъде дадена и още светлина, щяха да бъдат дадени още сили. Бог не дава светлина само за един човек, а за да може той да я дари и Бог да бъде прославен. Неговото влияние се усеща.

Всеки етап на духовно съживление и изливане на Святия Дух е бил последван от духовна тъмнина и господстващо разложение. Имайки предвид онова, което Бог е направил като възможности, привилегии и благословения в Батъл Крийк, църквата не е постигнала някакъв значим напредък в изпълнението на делото си и Божиите благословения няма да са над църквата за увеличаване на светлината, докато те не я използват както Бог е наредил в Словото Си. Светлината, която трябва да свети със светли и ясни лъчи, ще замъжди сред моралната тъмнина. Мощната сила на Божията истина зависи от сътрудничеството на човешкия елемент с Бог в благочестие, усърдие, несебелюбиви усилия да получи светлината на истината преди другите. – Manuscript 45, 1893 г.

Опасност от объркване на работата на Духа с фанатизъм

Бяха ми написани някои неща, във връзка с движенията на Божия Дух на последната конференция (1893 г.) и в колежа, които ясно показват, че понеже тези благословения не са били преживени, умовете са били объркани и онова, което е било небесна светлина е било наречено възбуденост. Стана ми тъжно да разбера, че на това нещо се гледа в такава светлина. Трябва да бъдем много внимателни да не оскърбяваме Божия Свят Дух, като наричаме служението на Неговия Свят Дух разновидности на фанатизма. Как да разберем работата на Святия Дух, ако не ни е била открита по ясен и непогрешим начин, не само в Батъл Крийк, но и на много места?

Не съм изненадана, че някой може да се обърка при последващия резултат. Но от моя опит през последните четиридесет и девет години съм видяла много такива неща и зная, че Бог е работил по очевиден начин и нека никой не се осмелява да каже, че това не е Божият Дух. Това е точно онова, в което ни е дадено право да вярваме и за което да се молим, защото Бог желае да даде Святия Дух на онези, които Го молят повече, отколкото родителите желаят да дадат хубави подаръци на децата си. Но Святия Дух не е затова, за да работи човешкият фактор, а за да работи и да използва хората. Не се съмнявам, че Бог изобилно е благословил учениците в училището и църквата; но периодът на голяма светлина и изливане на Святия Дух е доста често следван от период на голяма тъмнина. Защо? Защото врагът работи с всичките си измамни сили, за да обезличи ефекта на дълбокото раздвижване на Божия Дух върху хората.

Когато учениците в училището се впуснат в отборни игри и футбол, когато са погълнати от забавни неща, Сатана вижда добро време да влезе и да ги използва. Ако учителите бяха си изпълнили задълженията, ако бяха осъзнали отговорността си, ако стояха в морална независимост пред Бог, ако бяха използвали способността, която Бог им бе дал, според освещаването на духа чрез любовта към истината, те щяха да имат духовна сила и божествено просвещение да бързат напред и нагоре по стълбата на напредъка, която достига небето. Очевиден е фактът, че те не са оценили или не са ходили в светлината, нито са следвали Светлината на света.

Лесно е да стоиш бездейно настрани от влиянието на Божия Дух, да говориш и да играеш. Да ходиш в светлина означава да продължаваш напред по посока на светлината. Ако човек, който е благословен, стане немарлив и невнимателен и не внимава в молитва, ако не вдигне кръста си и не понесе Христовото иго, ако любовта му към забавленията и стремежите за надмощие поглъщат силите и способностите му, то тогава Бог не е станал пръв и най-добър, и последен във всичко и Сатана идва, за да изиграе ролята си в житейската игра за неговата душа. Той може да играе много по-сериозно, отколкото те могат да играят и да създава дълбоки сюжети, за да провали душата...

Резултатите след делото на Святия Дух в Батъл Крийк не са в следствие на фанатизъм, а защото онези, които бяха благословени, не проявиха наяве похвалата за Онзи, Който ги призова от тъмнина в чудната Си светлина; и когато земята бъде осветена от Божията слава, някои няма да знаят какво е това и откъде идва, защото неправилно и неточно са използвали излияния върху тях Дух. Бог е ревнив Бог за собствената Си слава. Той няма да почете онези, който не Го почитат. Някои хора, които живеят в светлината, трябваше да са инструктирали тези неопитни души да ходят в светлината, след като са я получили. Искане ми се да имах време, за да пиша повече, но се страхувам, че нямам. – Писмо 58, 1893 г.

Лесни начини да изгубиш благословието

Някои неща привлякоха силно вниманието ми напоследък и аз се чувствам принудена от Божия Дух да напиша във връзка с тях.³ Отвори ли Бог благосклонно за вас небесните прозорци, за да излее благословение? О! Беше крайно време да научи учителите и учениците как да запазят скъпоценната Божия помощ, като работят в съответствие с нарастващата светлина и изпратят ценните й лъчи към другите. Дадена ли е небесна светлина? И каква е била целта, ако е била дадена? За да може светлината да блесне в практическите дела на праведността. Когато онези, благословени така изобилно, бъдат видяни с по-дълбоко и по-пламенно благочестие, осъзнавайки, че за тях е платено с ценната кръв на Божия Агнец, и са облечени с дрехата на Неговото спасение, няма ли да представят Христос?

Игрите, наградите, използването на боксови ръкавици, не са ли образование и тренировка в посоката на Сатана, водещи до притежаване на неговите качества? Какво би станало, ако можеха да видят Исус, Човека на Голгота, Който ги гледа печално, както ми бе явено. Нещата определено получават погрешна форма и противодействат на божествената сила, която милостиво ни е била дарена. Делото на всеки истински християнин е да представя Христос, да отразява светлината, да издига моралните стандарти и чрез богоподобни думи и въздействие да накара безгрижните и безразсъдните да мислят за Бог и за вечността. Светът с удоволствие ще премахне вечността от сметките си, но не би могъл да успее, докато има такива християни, които изобразяват Христос в практическия си живот.

Всеки вярващ представлява брънка в златната верижка, свързваща душата с Исус Христос и е канал за общуване с тази светлина за онези, които са в тъмнина. Когато човек загуби връзката си с Христос и Сатана се възползва от възможността да го кара да безчести Христос с думи, дух, дело, то Христовият характер остава неразбран. Питам те, братко мой, не е ли неразбрана религията на Исус Христос заради прекомерните забавления? Когато Бог даде на Батъл Крийк богатствата на Своята благодат, бяха ли там отговорните за това хора, които можеха да насочат душите към това как да използват дадената им дарба за вършенето на добра, полезна работа, която

³ Адресирано до директора на колежа в Батъл Крийк.

може да разнообрази тяхното учение, различна от вълненията и емоциите, предизвикани от игри? Такъв вид прекарване на времето не усъвършенства ума, духа или маниерите за подготовка за сцените на съда, които скоро трябва да се случат. Изкуственото благочестие, което минава за религия, ще изгори, когато бъде изпитано в пещта.

Бог ще накара учителите да забележат колко заразителен е собственият им пример. Те трябва да се молят много повече и да имат предвид, че убежденията, които произлизат от един добре подреден живот, от един набожен разговор, от живо, решително християнство, са подготовка за засаждането на семената на истината в плодородната почва на градината на сърцето и за Слънцето на Правдата, когато дойде с изцеление в крилето Си. Нека вашата праведност така да свети пред хората, „за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Мат. 5:16). Исус каза на учениците си: „Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората” (Мат. 5:13). Църквата озарява света не чрез изповядването на набожност, но чрез изявяването на променящата, освещаваща сила на истината върху живота и характера...

Времето е толкова изпълнено с белези за идващия конфликт, та да учи младежта на забава и игри. – Писмо 46, 1893 г.

Опасността светлината да се превърне в тъмнина

Господ се възнесе, за да ви даден изливването на Своя Свят Дух. На лагерното събрание и в различните ни институции върху вас бе изляно голямо вдъхновение. Вие бяхте посетени от небесен вестител на светлина, истина и сила и не трябва да се смята за странно това, че Бог може да ви благославя по този начин. Как Христос покорява избраните на Себе Си? Чрез силата на Святия Дух, защото Святият Дух чрез Писанието говори на ума и запечатва истината в сърцата на хората. Преди разпятието Си Христос обеща, че Утешителят ще бъде изпратен на учениците. Той каза: „За вас е по-добре да отида Аз, защото ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя. И той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба... А когато дойде онзи, Духът на истината ще ви упътва във всяка истина, защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява” (Йоан. 16:7,8, 13-15).

Това Христово обещание е било недостатъчно и поради оскъдицата на Божия Дух, духовността на закона и неговите вечни задължения са останали неразбрани. Онези, които изповядват, че обичат Христос, не са разбрали отношенията, които съществуват между тях и Бог и това все още е смътно очертано в тяхното разбиране. Те смътно разбират чудната Божия благодат, дала своя единствен Син за спасението на света. Те не разбират колко широкообхватни са наредбите на святия закон, колко дълбоко в практическия живот трябва да бъдат въведени изискванията на закона. Те не осъзнават каква велика привилегия са молитвата, покаянието и изпълнението на Христовото слово. Служението на Святия Дух открива на ума характера на жертвата, която Бог ще приеме. Чрез действието на Святия Дух душата се просвещава, а характерът се обновява, освещава и издига.

Чрез дълбокото раздвижване на Божия Дух, пред мен се откри характера на посещението на Божия Дух. Пред мен се откри опасността, в която ще бъдат поставени посетените по този начин души; защото след това те ще срещнат свирепите атаки на врага, които ще ги притискат с неговите изкушения, за да обезсилят действието на Святия Дух и за да направят така, че изключително важните истини, представени и

засвидетелствани от Святия Дух, да не очистят и осветят онези, които са получили светлина от небето и по този начин да не може Христос да бъде прославен в тях.

Периодът на голяма духовна светлина - ако тази светлина не бъде свято оценена и следвана - с времето ще се превърне в съответстваща духовна тъмнина. Отпечатъкът, оставен от Святия Дух, ще угасне в съзнанието, ако хората не ценят този свят печат и не стоят на свята почва. Онези, които напредват в духовното знание, трябва да стоят до самият Божи извор и да пият непрекъснато от изворите на спасението, отворени толкова милостиво за тях. Никога не трябва да изоставят източника на свежест, а със сърца пълни с благодарност и любов - когато показват Божиата доброта и състрадание - трябва постоянно да бъдат участници в живата вода.

О, колко много значат за всяка душа тези слова - „Аз съм светлината на света”; „Аз съм хлябът на живота, който дойде при Мене никак няма да огладнее, и който вярва в Мене никак няма да ожаднее” (Йоан. 8:12; 6:35). За да дойдеш до това състояние означава, че си намерил източника на светлината и любовта и си се научил кога и как можеш да почерпиш отново и можеш да използваш Божиите обещания, като постоянно ги прилагаш за душата си.

„Но казвам ви, че вие Ме видяхте и пак не вярвате” (Йоан. 6:36). Това се е изпълнило буквално при мнозина; защото Бог им е дал по-дълбоко разбиране на истината, на Неговия характер на милост, състрадание и любов и те са се отрекли от Него с неверие, ако и да са били така просветени. Видели са дълбоките движения на Святия Дух, но когато дошли коварните изкупения на Сатана - понеже те винаги идват след период на съживление - те не са се съпротивили до кръв в борбата срещу греха; и онези, които може да са стояли на позиция, удобна за отбрана, макар и да са използвали правилно ценното просвещение, което са имали, са били победени от врага. Трябвало е да отразяват светлината, която Бог им е дал, върху душите на другите, трябвало е да работят и действат в хармония със свещените откровения на Святия Дух и понеже не са го правили, са претърпели поражение.

Загубена духовна победа заради страстта към игри

Учениците са се отдали на духа на забавлението и веселието. Те станали толкова заинтересовани от игрите, че Господ бил изгласан от съзнанието им; и Исус застанал пред вас на игралната площадка, казвайки: „Да беше знаел ти, да! ти, поне в този [твой] ден, това което служи за мира ти!” (Лук. 19:42). „Но казвам ви, че вие Ме видяхте, и пак не вярвате” (Йоан. 6:36). Да, Христос ви се е открил и когато Святия Дух се е движил в сърцето ви, е оставил дълбоко впечатление, но вие сте последвахте курс, заради който загубихте тези свещени впечатления и не удържахте победата. „Всичко което Ми дава Отец, ще дойде при Мене, и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя” (Йоан. 6:37). Идвате при Христос, но не пребъдвате в Христос. Изоставяте Го и разбирането, което сте имали за големите заслуги и благословения, които ви е дал, е било загубено от сърцето ви. Тръгнахте към Христос, но не пребъдвате в Него. Изоставихте Го и усещането, което сте имали за големите ползи и благословения, които ви е дал, са изчезнали от сърцето ви. Въпросът за забавлението е заел толкова голяма част от сърцето ви, че след важното посещение на Святия Дух вие започнахте дискусия за това с такъв плам, че всички бариери паднаха; и заради страстта ви към игрите пренебрегвахте да се вслушате в Христовите слова: „Бъдете будни и се молете, за да не паднете в изкушение” (Марк. 14:38). Мястото, което е трябвало да бъде заето от Исус, е узурпирано от вашата страст към игрите. Избирате забавлението за сметка на утехата от Святия Дух. Не следвайте примера на Исус, който казва: „Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил” (Йоан. 6:38).

Умовете на мнозина са толкова объркани с техните човешки желания и наклонности и са толкова свикнали да им се отдават, че не могат да разберат истинския смисъл на Писанието. Много хора смятат, че, следвайки Христос, ще бъдат задължени да са мрачни и печални, защото от тях се очаква да се отрекат от удоволствията и забавленията, на които се отдава светът. Човекът, който има жива вяра, е изпълнен с радост и мир, защото живее така, сякаш вижда Този, Който е невидим; и онези, които търсят Христос с истинския Му характер, носят в себе си елементите на вечния живот, защото са участници в божествената природа, понеже са избягали от покварата, навлязла в света чрез похотта. Исус казва: „И ето волята на Този, Който Ме е пратил: от всичко, което Ми е дал, да не изгубя нищо, но да го възкреса в последния ден. Защото това е волята на Моя Отец: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и аз да го възкреса в последния ден” (Йоан. 6:39,40).

Божие дете е съработник на Бог

Целият духовен живот идва от Исус Христос. „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чедра, т. е. на тези, които вярват в Неговото име” (Йоан. 1:12). Но какъв е несъмненият резултат от това да станем Божие дете? Резултатът е, че ставаме съработници на Бог. Трябва да бъде извършено велико дело за спасението на собствената ви душа и за спечелването на другите от неверие към живот на постоянна вяра в Христос Исус: „Истина, истина ви казвам: Който вярва в Мен (с обикновена вяра? – Не, с вяра, която пребъдва, която действа с любов и очиства душата), има вечен живот. аз съм хлябът на живота... аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! И хлябът, който аз ще дам, е Моята плът, която аз ще дам за живота на света... Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и аз ще го възкреса в последния ден... Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които съм ви говорил, са дух и живот. Но има някои от вас, които не вярват. Защото Исус отначало знаеше кои са невярващите и кой е този, който щеше да Го предаде. И прибави: Затова ви казвам, че никой не може да дойде при Мен, ако не му е дадено от Отца” (Йоан 6:47, 48, 51, 53, 54, 63-65).

Когато Исус казал тези думи, Той ги изрекъл с власт, убеждение и сила. Понякога Той извявал Себе Си по такъв начин, че дълбоките движения на Святия Дух забележимо се усещали. Но много от тези, които виждали, чували и участвали в тогавашните благословения, тръгвали по собствения си път и забравяли светлината, която Той им бил дал.

Съкровищата на вечността са били поверени на Исус Христос да ги пази и даде на когото желае, а колко е тъжно, че мнозина толкова бързо загубват представа за скъпоценната благодат, която им е била предложена чрез вяра в Него. Той ще даде небесните съкровища на онези, които вярват и пребъдват в Него. Той не счел за похищение да бъде равен на Бога и не познава ограничение или мярка, когато дарява небесните съкровища на онзи, който желае. Той не въздига и не почита големците на света, които са ухажвани и аплодирани, а призовава Своите избрани, принадлежащи Нему хора, които го обичат и Му служат, да отидат при него и да поискат и на тях Той ще даде хляба на живота, ще ги напои с живата вода, която ще бъде в тях като извор на вода, която извира за вечен живот.

Исус донесе на света събраните Божии съкровища и всички, които вярват в Него са признати за Негови наследници. Той казва, че наградата на онези, които страдат в Негово име трябва да бъде голяма. Писано е: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло,

и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат” (1 Кор. 2:9). – The Review and Herald, 30 януари 1894 г.

Оценено ли е благословието?

За да умножим своя духовен талант, трябва да ходим в светлина. Предвид скорошното идване на Христос трябва да сме нащрек и да работим, за да подготвим душите си, да държим лампите си почистени и горящи и да настояваме пред другите за необходимостта от подготовка за идването на Младоженеца. Наблюдаването и работата трябва да вървят ръка за ръка; вяра и дела трябва да бъдат обединени или характерът ни няма да бъде симетричен и добре балансиран, свършен в Исус Христос.

Ако отдадем живота си на молитвено съсредоточаване, светлината ни ще замъжее, защото тя ни е дадена, за да я споделяме с останалите и колкото повече я раздаваме, толкова по-ярка ще стане нашата светлина. Ако има нещо на света, в което трябва да покажем ентузиазъм, то е в това душите, за които Исус умря, да намерят спасението. Такава работа няма да ни доведе до пренебрегване на личното благочестие. Към нас е отправен призивът да бъдем “не лениви в усърдието; пламенни по дух, служещи на Господа” (срв. Рим. 12:11).

Да имаш очи, отправени единствено към Божията слава, означава да имаш една цел, да изявяваш делото, което се извършва в сърцето ти, което покорява твоята воля на Божията и пленява всяка мисъл за слава на Бога. Светът гледа към вас, за да види какви ще бъдат последиците от делото на съживлението, което се е извършило в колежа, санаториума, издателството и членовете на църквата в Батъл Крик. Какво свидетелство давате в ежедневието и с характера си?

Бог очаква от всички вас да правите най-доброто, не за да радвате, забавлявате и възвеличавате себе си, а за да почитате Него във всичките си пътища, като се връщате към Него според светлината и привилегиите, които ви е дал чрез даряването на благодатта Му. Той очаква от вас да засвидетелствате пред небето разум и да бъдете живи свидетели пред света за силата на Христовата благодат. Господ ви е изпитал, за да види дали ще се отнесете към Неговите изобилни благословения като към нещо евтино и незначително или ще се отнесете с благоговейно страхопочитание като към богато съкровище. Ако всички са се отнасяли с Божия дар по този начин – защото делото е Божие – то, според мярката на отговорността на всеки, даденото благословение се умножава, както е станало и с талантите на онзи, който търгувал усърдно с парите на господаря си.

Благословение, превърнало се в проклетие

Бог изпитва верността на Своите люде, като ги изпитва, за да види как ще употребят повереното им ценно благословение. Това благословение идва от нашия Застъпник и Адвокат в небесния съд; Сатана обаче е готов да влезе по всеки път, който е отворен за него, за да може да превърне светлината и благословието в тъмнина и проклетие.

Как може благословието да се превърне в проклетие? Като убедиш човек да не се радва на светлината или да не открива на света, че тя е ефикасна в промяната на характера. Пропит от Святия Дух, човек осветява себе си, за да си сътрудничи с божествените сили. Той понася Христовото иго, понася тежестите си и работи с Христос, за да спечели ценни победи. Ходи в Христовата светлина, защото и Христос ходи в нея. За него се изпълнява Писанието: „А всички ние, с открито лице като в

огледало, като гледаме Господнята слава, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Господния Дух” (2 Кор. 3:18).

Още една година премина във вечността, с нейните тежести; и светлината, която изгря от небето към вас бе, за да ви подготви да изгреете и заблестите, да изявите Божиите похвали на света като хора, които пазят Неговите заповеди. Трябваше да бъдете живи свидетели. Но ако никакво специално усилие за висш и свят характер не носи свидетелство за света, ако не са направени никакви по-големи усилия, отколкото се правят в популярните църкви от нашето време, то тогава Божието име не е било прославлено и Неговата истина не е била възвеличена пред света чрез представяне на Божието поръчителство в хората, които са получили голяма светлина. Ако не са имали по-голямо уважение към изявената Божия мощ, отколкото към яденето и пиенето и са се предавали на игри, както древния Израел, то тогава как може Господ да се довери на народа Си с богати и милостиви прояви? Ако те в почти всяко отношение правят точно обратното на откритата им Божия воля и бъдат намерени бездейни, лекомислени, себелюбиви, амбициозни и горди, покварявайки пътя си пред Господ, как Той да им даде друго изливане на Святия Дух?

Бог има най-богатото благословение за народа Си, но не може да го дари, докато той не знае как да се отнася към ценния дар, въздавайки хвала на Този, Който ги е призовал от тъмнина в Своята чудна светлина. “Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяко бреме и греха, който лесно ни оплита, и с търпение нека тичаме на очертаното пред нас поприще, като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол” (Евр. 12:1,2). Част от предстоящата радост на Христос е да види истината Си, въоръжена с всемогъщата сила на Святия Дух, отпечатваща Неговия образ върху живота и характера на последователите Му.

Божественият разум сътрудничи с човешките способности, когато те искат да възвеличат закона и да го направят почитаем. Законът на Господ е съвършен, променя душата. В променената душа светът вижда живо свидетелство. Тогава ще намери ли Господарят на небето място, където да работи? Ще намери ли място в сърцата на онези, които твърдят, че вярват в истината? Ще срещне ли Неговата чиста, безкористна благосклонност отговор от страна на човека? Ще види ли светът израз на Христовата слава в характера на онези, които изповядват, че са Негови ученици? Ще бъде ли зарадван и прославен Христос, виждайки Неговата симпатия и любов да се изливат в потоци от добрина и истина от Неговите хора? Като запечатва евангелието Си в сърцата, Той излива небесните извори за благословение на света. „Защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божие здание” (1 Кор. 3:9).

Какво е извършило богатото Божие благословение за онези, които са били смирени и разкаяни в сърцето си, за да го получат? Радвали ли са се на благословието? Онези, които са го получили, въздали ли са хвала на Него, Който ги е призовал от тъмнина в чудната Си светлина? Има някои, които вече поставят под въпрос делото, което беше толкова добро и което трябваше да бъде високо оценено. Те гледат на него като някакъв вид фанатизъм.

Бъдете изключително внимателни

Би било изненада, ако нямаше някои нездравомислещи, които да говорят и действат неразумно; защото, когато и където работи Бог, давайки истинско благословение, винаги се появява и заблуда, за да обезличи истинското Божие дело. Затова трябва да бъдем изключително внимателни и да ходим смирено пред Бог, за да

имаме духовен мехлем на очите, за да различаваме действието на Святия Божи Дух от действието на онзи дух, който ще ни доведе до диво своеволие и фанатизъм. „По плодовете им ще ги познаете” (Мат. 7:20). Онези, които наистина виждат Христос, ще се променят по Негов образ, дори чрез Духа Господен и ще израснат до пълната мярка на мъже и жени в Христа Исуса. Святият Божи Дух ще вдъхновява хората с любов и чистота и в техните характери ще се прояви усъвършенстване.

Но понеже някои са си присвоили незаконно богатите небесни благословения, трябва ли други да отричат, че Исус, Спасителят на света, е подминал нашите църкви, за да ги благослови? Нека съмнението и неверието не поставят под въпрос това, защото така вие стъпвате на опасна почва. Бог е дал Святия Дух на онези, които са отворили вратите на сърцата си, за да получат небесния дар. Нека обаче не се отдават след това на изкушението да вярват, че са били измамани. Нека не казват: „Понеже усещам тъмнина и съм потиснат от съмнения, и никога не съм виждал силата на Сатана да се изявява така, както сега, значи съм се заблудил”. Предупреждавам ви да бъдете внимателни. Не посявайте дори и едно семе на съмнение. Бог е работил за вас, довеждайки здравите доктрини на истината в реален контакт със сърцето. Дадено ви е благословение, което може да произведе плодове от добри действия и правилен характер.

Грехът на отричане на доказателството

Грехът, за който Христос порица Хоразин и Витсаида, беше грехът на отричане на свидетелството, което би могло да ги убеди в истината, ако бяха приели нейната сила. Грехът на книжниците и фарисеите бе грехът на поставянето на небесните дела, които били извършени пред тях, в тъмнината на неверието, така че очевидното доказателство, което трябваше да ги доведе до установена вяра, бе поставено под въпрос и на божествените неща, които трябваше да бъдат приветствани, гледаха така, сякаш са без стойност. Страхувам се, че хората са позволили на врага да работи по тези начини, така че на доброто, което произтича от Бог, на богатото благословение, което е дал, мнозина гледат като на фанатизъм.

Ако се запази това отношение, то когато Господ отново даде Неговата светлина да светне над хората, те ще се отвърнат от небесното озаряване, казвайки: „Почувствах същото през 1893 г. и някои, в които имах доверие, казваха, че това нещо е фанатизъм”. Няма ли онези, които са получили изобилната Божия благодат и които са поддържали позицията, че действието на Святия Дух е фанатизъм, да са готови да отрекат действията на Божия Дух и в бъдеще и тогава сърцето да бъде доказателство срещу ходатайството на тихия, нежен глас? Любовта на Исус може да бъде представена на онези, които така барикадират себе си срещу нея, и да не упражни никаква принудителна сила върху тях. Богатствата на небесната благодат могат да бъдат подарени, но въпреки това да бъдат отказани, вместо да бъдат приети с радост и с благодарност. Със сърцето си човек вярва за оправдание и за кратко е направена изповед за спасение; но, тъжно е да се каже, получателят не е сътрудничил на небесните разумни същества и не се е радвал на светлината, вършейки дела на праведност. – The Review and Herald, 6 февруари 1894 г.

Десета глава

Особени призиви към обществено служение ¹

В Батъл Крийк през ранните години

Посетих събрание в църквата в Батъл Крийк. Около час говорих на хората свободно, във връзка с Адамовото падение, носещо нещастие и смърт, за Христос, носещ живот и безсмъртие към светлина чрез Неговото смирение и смърт. Почувствах необходимост да подбудя хората към необходимостта от пълно посвещаване на Бог – освещаване на цялото същество - душа, тяло, дух. Говорих за смъртта на Мойсей и гледката, която е имал към обещаната Ханаанска земя. Сред богомолците имаше дълбоко чувство... На събранието същата вечер призовахме да излязат отпред онези, които имат желание да бъдат християни. Излязоха тринадесет човека. Всички свидетелстваха за Господ. Беше добра работа. – Дневник, 12 януари 1868 г.

Сериозна работа в Титабавазее (Tittabawassee), Мичиган

Всички събрания се провеждаха през деня. Съпругът ми говори преди обяд, брат Андрю – след обяд. Аз следях, вмъквайки доста дълги бележки, умолявайки настойчиво онези, които по време на събранието са проявили интерес от днес да започнат да служат на Бог. Призовахме онези, които искат да започнат да служат на Господ. Доста хора излязоха напред. Аз говорих няколко пъти, умолявайки душите да счупят оковите на Сатана и да започнат след това (да служат). Една майка отиде при сина си, хлипаше и го умоляваше. Той изглеждаше твърд, инат и неотстъпчив. След това аз станах и се обърнах към брат Д., като го помолих да не пречи на своите деца. Той трепна, след това стана, заговори и каза, че ще започне от днес. Това бе чуто от всички с радостни сърца. Брат Д. е ценен човек.

След това стана съпругът на сестра Е., заявявайки че ще бъде християнин. Той е влиятелен човек – адвокат. Дъщеря му беше на тръни. След това брат Д. се присъедини към нашите увещания. Сестра Д. направи същото с техните деца. Ние умолявахме и накрая надделяхме. Всички излязоха напред. Бащите и всичките им синове, и други бащи последваха примера им. Беше ден на радост. Сестра Е. каза, че това е бил най-щастливият ден в нейния живот. – Дневник, 19 февруари 1868 г.

Добър отклик в Батъл Крийк

След обяд говорих върху 2 Петрово. Имах свобода на словото. След като бях говорила един час, поканих онези, които искат да бъдат християни, да излязат отпред. Тихо, без вълнение, излязоха между тридесет и четиридесет човека и заеха предните места. Говорих с тях да се предадат изцяло на Бог. Помолих се за онези, които излязоха отпред. Имахме много ценна молитва. Помолихме онези, които искаха кръщение, да станат прави. Много хора станаха. – Дневник, 9 юни 1873 г.

Отговор след известно колебание

След обяд говорих [в Стейнли, Вирджиния] върху Йоан 17:3. Господ ми даде изобилно от Святия Си Дух. Къщата беше пълна. Призовах да излязат отпред онези, които искаха да търсят Господ по-упорито и онези, които искаха да предадат себе си на

¹ В своето обществено служение Елън Г. Уайт успешно си е служела с апели, които призовават за отговор. Тук са представени описания на няколко случая, които разкриват използването на този метод от нея при различни обстоятелства.

Господ в цялостна жертва. За известно време никой не помръдна, но след малко мнозина излязоха напред и направиха свидетелство на изповед. Имахме ценна молитвена сесия и всички се почувстваха съкрушени, хлипаха и изповядваха греховете си. О, да можеха всички да разберат! – Дневник, 9 ноември 1890 г.

Когато тя започва работа в Швейцария

Събота и неделя бяха ценни събирания.² Господ специално (ме) благослови да говоря в неделя след обяд. В края на лекцията бе отправена покана към всички, които искат да бъдат християни и към всички, които чувстват, че нямат жива връзка с Бог, да излязат отпред, за да обединим нашите молитви с техните за прощение на греховете и за благодат да устоим на изкушенията.

За мнозина това беше нова опитност, но те не се поколебаха. Изглеждаше, че цялото паство беше на крака и най-доброто, което можеха да направят, бе да седнат и всички търсеха заедно Господ. Цялото църковно събрание изразяваше решителност да изостави греховете си и да се заеме по-усърдно с това да търси Бог. След молитва бяха дадени сто и петдесет свидетелства. Много от тях показваха истински опитности в Божиите неща. – *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, p. 173.

В Кристиана [Осло], Норвегия

Прекарахме две седмици в Кристиана и работехме усърдно за църквата. Господният дух ме накара да дам много ясно свидетелство. Особено на последното ни събрание аз представих пред тях необходимостта от основна промяна в характера, ако искат да бъдат деца на Бог... Изтъкнах им необходимостта от дълбоко покаяние, изповед и изоставяне на греховете, които бяха отклонили сладкия дух на Христос от църквата. След това призовахме да излязат отпред онези, които биха искали да заемат решителна позиция на Господня страна. Мнозина се отзоваха. Бяха направени някои добри изповеди и бяха дадени искрени свидетелства – *The Review and Herald*, 19 октомври 1886 г.

Решение, показано чрез ставане

Беше отправена покана [в Базел, Швейцария] да станат всички, които от сега нататък ще правят най-упорити усилия да достигнат по-висок стандарт. Всички станаха. Надяваме се, че това сега ще окаже ефект за спечелването им за Бога и за небесни размишления и че ще правят упорити усилия да бъдат всичко, което Бог им е дал сили да бъдат – вярващи и истински посветени войници на Христовия кръст. – Дневник, 22 ноември 1885 г.

Отстъпниците реабилитирани в Базел

В събота след обяд се събрахме отново за социално събиране. Благословиенето Господне беше отново на мен, когато се обърнах към хората за кратко. Всички места бяха заети и бяха вкарани допълнителни столове. Всички слушаха с голям интерес. Поканих да излязат напред всички, които желяха молитвите на Господните служители. Всички, които бяха отстъпили, всички, които желяха да се върнат при Господ и да Го търсят прилежно, можеха да използват възможността. Няколко места бяха запълнени

² На швейцарската конференция, проведена в Базел, Швейцария, през 1885 г.

бързо и цялото църковно събрание се раздвижи. Казахме им, че най-доброто, което могат да направят, е да застанат прави, там където стоят и всички да търсим Господ, като изповядваме греховете си и Господ бе дал тържествено дума, че „ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен, за да ни прости греховете и ни очисти от всяка неправда” (1 Йоан. 1:9).

Бързо, едно след друго, бяха дадени много свидетелства, с дълбоко чувство, свидетелстващи че сърцата са били докоснати от Божия Дух. Събранията ни продължаваха от два до пет следобед и след това трябваше да приключваме с няколко настойчиви молитви. – Дневник, 20 февруари 1887 г.

Изключителна опитност в Австралия

В събота, 25 май [1895 г.], имахме ценно събрание в залата, където нашите хора се събират в Северен Фицрой. От няколко дни преди събранието аз знаех, че от мен се очаква да говоря в църквата в събота, но за жалост имах жестока настинка и бях твърде пресипнала. Склонна бях да се извиня за уговорката, но тъй като това беше единствената ми възможност, аз казах: „Ще застана пред хората и вярвам, че Господ ще отговори на усърдните молитви и ще премахне пресипналостта, така че да мога да представя вестта си пред хората”. Представих пред Небесния ми Баща обещанието: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори... И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него?” (Лук. 11:9-13)....

Божие Слово е истинно. Молих се и вярвах, че ще мога да говоря на хората. Избрах част от Писанието, но когато станах, за да говоря, всичко бе премахнато от съзнанието и се почувствах призована да говоря от първа глава на второ Петрово. Господ ми даде особена свобода в представянето на Божията благодат... С помощта на Святия Дух бях способна да говоря с яснота и сила.

В края на моята лекция се почувствах призована от Божия Дух да продължа поканата към всички онези, които искат да предадат изцяло себе си на Господ, да излязат отпред. Онези, които чувстваха нуждата от молитвите на Божиите служители бяха поканени да го покажат. Около тридесет човека излязоха напред. Сред тях бяха съпругите на братя Ф., които за първи път изразяваха желанието си да се приближат при Бог. Сърцето ми беше изпълнено с неизразима благодарност, заради оживлението, което предизвикаха тези две жени.

Можях да видя защо бях толкова упорито призована да отправя тази покана. В началото се колебаех, чудейки се дали това е най-доброто, което мога да направя, след като синът ми и аз бяхме единствените, които можех да видя, които биха помогнали по този въпрос. Но сякаш някой ми каза, една мисъл мина през съзнанието ми: „Не можеш ли да се довериш на Господ?”. Аз казах: „Ще се доверя, Господи!”. Въпреки, че синът ми беше много изненадан, че отправям такъв призив по този повод, той успя да се справи с този непредвиден случай. Никога не го бях чувала да говори с по-голяма сила или по-дълбоко чувство, както сега. Той повика братята Фаулкхед и Салъсбъри да излязат отпред и ние коленичихме в молитва. Моят син започна пръв и уверено изказа молбата си, като изглеждаше сякаш се моли в Божието присъствие. Братята Фаулкхед и Салъсбъри също представиха пламенни молби и след това Господ ми даде глас да се моля. Спомних си сестрите Ф., които за първи път публично заставаха зад истината. Святия Дух присъстваше в събранието и мнозина бяха развълнувани от Неговото дълбоко раздвижване.

В края на събранието мнозина тръгнаха към подиума и, хващайки ме за ръка, ме молеха със сълзи на очи да се моля за тях. Отговорих сърдечно: „Ще се моля”. Бяха ми представени сестрите Ф. и открих, че сърцата им са много нежни... Майката на една от сестрите, която сега бе застанала на нейната страна в истината, е била неин най-пламенен опонент и е заплашвала, че ако дъщеря ѝ започне да пази съботата, тя няма да ѝ позволи да влезе в дома ѝ, защото майка ѝ щяла да гледа на нея като на позор за семейството. Г-жа Ф. често е правела изявлението, че никога няма да се присъедини към Църквата на адвентистите от седмия ден. Тя е била в Презвитерианската църква и е била научена да мисли, че е много неподходящо за жена да говори на събрания и че да проповядва също е извън границите на приемливото. Радваше се да слуша старейшините Даниълс и Корлис и ги смяташе за много умни говорители, но не можеше да слуша женско проповядване. Съпругът ѝ се беше молил Бог така да направи нещата, че тя да бъде обърната във вярата чрез служенето на сестра Уайт. Когато отправих призива и подканих да излязат напред онези, които чувстват нуждата да се приближат по-близо до Бог, за изненада на всички, тези сестри излязоха отпред. Сестрата, която бе загубила малкото си каза, че била решила да не излиза отпред, но Господният Дух толкова силно впечатлил ума ѝ, че не посмяла да откаже... Чувствам се толкова благодарна на небесния Баща за Неговата любяща милост да накара тези две скъпоценни души да се обединят със съпрузите си в подчинение на истината. – *The Review and Herald*, 30 юли 1895 г.

Отговор от посетители неадвентисти в църквата в Ашфийлд

Аз поканих всички, които искат да предадат себе си на Бог в свят завет и да Му служат с цялото си сърце, да станат на крака. Къщата беше пълна и почти всички станаха. Много хора не бяха от нашата вяра и някои от тях станаха. Представих ги пред Бог в искрена молитва и знаехме, че имаме изявата на Божия Дух. Почувствахме, че наистина сме спечелили победата. – Ръкопис 30а, 1896 г.

Специален призив в колежа в Батъл Крик

Говорих на помощниците, на класа болногледачи и на лекарите пет пъти по време на молитвената седмица и съм сигурна, че моите беседи са оценени. В колежа съм говорила два пъти. Миналият четвъртък проф. Прескът искаше да отиде там. Отидох и се помолих, и говорих пред голяма църква, пълна със студенти. Имах голяма свобода в словото и в представянето на Божията добрина и милост пред тях, на великото снизхождение и жертва на Исус Христос, на небесната награда, спечелена за нас, на последната победа и на това каква привилегия е да бъдеш християнин.

Проф. Прескът стана и се опита да говори, но сърцето му беше пълно и в продължение на пет минути не промълви и дума, а стоеше, хлипайки пред хората. След това каза няколко думи: „Радвам се, че съм християнин”. Той говори пет минути и след това даде свобода на всички, които искат да говорят. Бяха дадени много свидетелства, но на мен ми се струваше, че има група хора, които трябваше да бъдат докоснати, а още не са. Призовахме да излязат напред онези, които чувстват, че не са готови за Христовото идване и нямат доказателство, че са приети от Бог. Струваше ми се, че цялата къща е раздвижена. След това дадохме възможност на всички да изразят чувствата си, но след малко имаме друга молитвена сесия и изглежда, че Господното благословение достигна сърцата.

След това се разделихме и продължихме да работим още два часа и Господният Дух дойде в събранието по забележителен начин. Няколко човека, които не са знаели

нищо за религиозната вяра, невярващи от света, получиха истинска опитност в религиозния живот. И делото се задълбочаваше. Господ работи и ще работи толкова бързо, колкото ние Му приготвим пътя, за да може Той сигурно да открие силата Си в наша полза. – Писмо 75 1888 г.

Призовани отпред в Сан Франциско

В петък, 21 декември (1900 г.), отидох във Сан Франциско, където трябваше да прекарам молитвената седмица. В събота след обяд говорих пред тамошната църква, въпреки че бях толкова слаба, че трябваше да се опра на амвона с две ръце, за да се крепя. Помолих Бог да ми даде сила, за да говоря на хората. Той чу молитвата ми и ме подкрепи. Имах голяма свобода да говоря от Откровение 2:1-5.

Дълбокото раздвижване на Божия Дух дойде на мен и хората бяха силно впечатлени от донесената вест. След като спрях да говоря, всички, които желяеха да предадат себе си на Господ, бяха поканени да излязат напред. Много хора откликнаха и много молитви бяха принесени от тях. Неколцина, които излязоха отпред, са хора, наскоро чули адвентната вест и са на път да решат. Нека Господ затвърди добрите впечатления, които са останали в тях и нека те Му се предадат напълно. О, как копнея да видя души, обърнати във вярата, да ги чуя да пеят нова песен, песен във възхвала на нашия Бог!

В неделя следобед говорих пред широка публика, мнозина от хората не бяха от нашата вяра. Силата ми бе обновена и можех, без да се подпирам на бюрото, да стоя пред хората. Господните благословения бяха върху нас и докато говорех, силите ми се увеличаваха. Както и в събота, онези, които търсеха духовна помощ, бяха поканени да излязат напред и се радвахме да видим готови отговори. Господ дойде много близо, когато Го търсехме в молитва. – *The Review and Herald*, 19 февруари 1901 г.

Подобно дело във всяка църква

В събота, 10 ноември, посетих Сан Франциско и говорих пред църква, пълна с хора, които имаха уши да слушат и сърца да разбират... След като спрях да говоря, старейшината Корлис покани всички, които желяеха да предадат себе си на Исус, да излязат отпред. Имаше бърз и радостен отклик и ми казаха, че са излезли почти двеста човека. Мъже и жени, младежи и деца, се бутаха към предните места. Бог би бил щастлив във всяка църква да има подобно дело на това, което бе извършено.

Мнозина не можах да излязат напред, понеже къщата беше толкова претъпкана, и въпреки това, раздвижените лица и очите, пълни със сълзи, доказваха решението: „Ще бъда на Господната страна. От сега нататък упорито ще търся да достигна по-високи стандарти”. – *The Review and Herald*, 12 февруари 1901 г.

Отговор на Генералната конференция от 1909 г.

Идва време, когато онези, които са пилеели времето и възможностите си, ще искат да са Го търсили... Той иска от вас да пазите разума си и да се трудите. Той иска от вас да отидете в нашите църкви и да работите упорито за Него. Той иска от вас да организирате събрания за онези, които са извън църквата, за да могат да научат истината за предупреждението на тази последна вест. Има места, на които ще ви посрещнат с радост, където душите ще ви благодарят, че идвате да им помогнете. Нека Господ ви помогне да се захванете за тази работа така, както никога преди това не сте

се захващали. Ще го направите ли? Ще се изправите ли на крака, за да свидетелствате, че ще направите Бог ваше упование и ваш помощник? [Църковното събрание се изправя.]

[Молитва] Благодаря ти, Господи Боже Израилев. Приеми тази молитва на тези Твои люде. Дай им Твоя Дух. Нека Твоята слава се вижда в тях. Тъй като те ще говорят думи на истина, нека видим спасението от Бог. Амин. – *Бюлетин на Генералната конференция*, 18 май 1909 г.